



Z P R A V O D A J

O B E C N Í H O Ú Ř A D U

h o l o v o u s y



10. listopadu 2014

22. ročník

číslo 5/2014

cena 10 Kč

ZASEDÁNÍ OZ

Zasedání zastupitelstva obce se koná
pátek 14. listopadu od 18:00 hodin v knihovně obecního úřadu

Program:

- 1) Volba finančního a kontrolního výboru
- 2) Uzavření smlouvy s firmou Švamberg
- 3) Schválení smluv o dotacích
- 4) Průběh rekonstrukce čp. 39
- 5) Příprava investičních akcí
- 6) Různé



ZE ZASEDÁNÍ OZ

Zastupitelstvo obce na svém posledním zasedání schválilo rozpočtovou změnu, schválilo výdaje na Slavnosti Bartoloměje a Slavnosti Holovouských malináčů.

OZ odsouhlasilo přijetí daru Královéhradeckého kraje ve výši 40 tis. Kč na uspořádání Slavností malináčů a dále daru Královéhradeckého kraje ve výši 283 tis. Kč na dofinancování přestavby budovy čp. 39 – prodejna potravin, kadeřnictví, archiv obecního úřadu.

Schválena byla smlouva na prodej pozemku pro výstavbu rodinného domu v lokalitě pod kostelem Martinu Brabcovi z Holovous. V nabídce zůstávají ještě čtyři pozemky.

Projednán byl průběh rekonstrukce čp. 39 a vybrán byl budoucí nájemce a provozovatel potravin. Ze dvou zájemců vybralo zastupitelstvo po živé diskusi a těsnou většinou za nového provozovatele potravin pana Švamberka z Hořic. V současné době se do nově zrekonstruovaných prostor stěhuje zařízení prodejny a zahájení provozu předpokládáme v nejbližších dnech. Novou prodavačkou bude Helena Vojtěchová z Chodovic. Termín dokončení stavby byl stanoven na 30. listopadu

OZ odsouhlasilo uvolnění částky 150 tis. Kč na vybavení prodejny chladicím zařízením, policemi apod. Schválena byla smlouva na zajištění stavebního dozoru investora stavby Rekonstrukce čp. 39 s Michalem Trnkou z Chodovic.

Zastupitelstvo vyhodnotilo poptávkové řízení na dodavatele zpracování prováděcí projektové dokumentace stavby – rekonstrukce školy, půdní vestavba, vybudování nové tělocvičny. Prováděcí dokumentaci dodá atelier KAVA, který je zpracovatelem i nižších stupňů projektu. Na základě prováděcí dokumentace bude možné vypsát výběrové řízení na dodavatele stavby a bude také nezbytným podkladem pro zpracování žádosti o dotaci z fondů EU. Celkové náklady na stavbu jsou odhadovány na 35 mil. Kč a realizace v případě získání dotace se předpokládá v létě 2015, 2016.

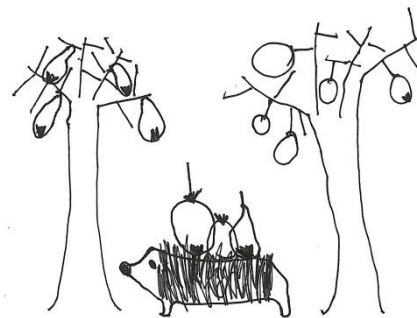
OZ schválilo poskytnutí dotace sdružení Lověna Dobrá Voda ve výši 3 tis. Kč, dotace je určena na činnost sdružení, které v naší obci pomáhá organizovat dětský den a Slavnosti malináčů.

Vážení občané, protože je to moje poslední zpráva ze zasedání zastupitelstva naší obce, chtěla bych vám touto cestou poděkovat za důvěru, kterou jste moji práci pro obec téměř 15 let podporovali. Bylo to pro mne 15 let nových zkušeností, zajímavé a také náročné práce. Děkuji Vám. Jsem ráda, že nové vedení obce bude pokračovat v rozpracovaných projektech a přeji jim hodně úspěchů a spokojených občanů a také klidná a konstruktivní jednání zastupitelstva.

Martina Berdychová

PODZIM VE ŠKOLE

Máme tu čas, kdy se naše okolní krajina zbarvuje do nekonečné škály barev. Čas nám utíká jako voda. Naši prvňáčci nám od září zase o kus povyroستli, v kalendáři jsme se posunuli blíže vánočním prázdninám a v naší malé školičce se kvapem plní pracovní sešitky a učebnice nekonečnou řadou písmenek a čísel. Od začátku roku jsme byli opravdu pilní. Ve čtvrtek 23. 9. 2014 jsme se žáky 3. – 5. ročníku vyrazili do víru velkoměsta. V Praze jsme shlédli muzikál „Sněhová královna“ v divadle Hybernia, poté jsme vyšli na okružní vycházku po hlavním městě. Výlet jsme zakončili na Petříně. V pátek 24. 9. 2014 jsme s mladšími žáky vyjeli do malého divadélka v Ostroměři. V sobotu 4. 10. 2014 jsme na akci „Holovouský malináč“ ukázali rodičům, prarodičům i široké veřejnosti, jak pilně jsme se připravili na představení. Na začátku měsíce října jsme ve škole pořádali sběr papíru, PET víček a baterií. Díky pomoci přátel školy jsme získali 2.839,- Kč, které využijeme na nákup odměn do soutěží a pomůcek pro děti i žáky. Všechny aktivity v měsíci říjnu byly přizpůsobeny tématu „Zajímají nás dějiny“. Začali jsme projektovými dny, kde děti vyhledávaly informace o vzniku našich obcí, tvořily erby. Ve čtvrtek 23. 10. 2014 jsme všichni jeli vlakem do archeoparku ve Vřestarech. Navštívili jsme i oboru v Holovousích. V předvečer státního svátku, dne 27. 10. 2014, jsme se sešli u pomníku s lampióny a vydali se směrem na náves, kde jsme pouštěli na rybníku lodičky vyrobené ve školce a ve škole. Ani v následujících měsících nehodláme zahálet.



Listopad – Jíme zdravě:

- 7. 11. 2014 a 28. 11. 2014 (pátky) Seminář pro veřejnost – Keramická pícka na jablko. Bližší info v ZŠ Chodovice
- 19. 11. 2014 (středa) Projektové „zdravé“ odpoledne s rodiči
- 29. 11. 2014 (sobota) Vystoupení v Hořících na vánočních trzích
- 30. 11. 2014 (neděle) Rozsvěcení vánočního stromečku před kostelem pro širokou veřejnost, zpívání koled

Prosinec – Na křídlech Vánoc:

- 1. 12. 2014 (pondělí) – Den otevřených dveří
- 16. 12. 2014 (úterý) – Vánoční besídka v chodovickém kostele

Jsmo malá školička a bez pomoci z Vaší strany bychom se neobešli. Proto bychom tímto způsobem rádi poděkovali firmě Svartes za dodání koberce a prahů do MŠ, paní Vrbatové a paní Kozárové za jablka pro děti, panu Musilovi za mléko do školní jídelny, panu Lepšíkovi a zaměstnancům obce za pomoc spojenou s provozem školy, VŠÚO Holovousy, paní Bangové a paní Škrvnové za dodání velkého množství papíru a tonerů, paní Buštové za pravidelné zásobování papírem na malování a všem občanům a přátelům školy za podporu a materiální pomoc při pořádání školních akcí a sbírek.

Za děti, žáky a zaměstnance školy Chodovice přeji Všem krásný zbytek podzimu a hlavně klidně ubíhající dny adventní.

Mgr. Lucie Nimslová

VE ŠKOLCE

Ani jsme se nenadáli a už je tu nový školní rok. Zahájili jsme ho 1. 9. 2014 v počtu 27 dětí, z toho několik 2 a půl letých. Děti jsou z Chodovic, Holovous, Chlumu, Chloumek, Hořic, Domoslavic a Ostroměře.

Děti se do školky těšily na své kamarády, na nové kamarády i na to, co nového ve školce poznají. Děti přivítala paní učitelka Naděžda Dostálová a nová paní učitelka Markéta Kollárová Příhonská. Rychle se všichni skamarádili a začali se učit sebeobsahu. Sami se učí ustrojít a odstrojit, správné hygienické návyky a správně stolovat. Učí se také po sobě uklízet si hračky, ale i utřít stolečky po jídle.



Děti se během dvou měsíců celkem dobře zadaptovaly.

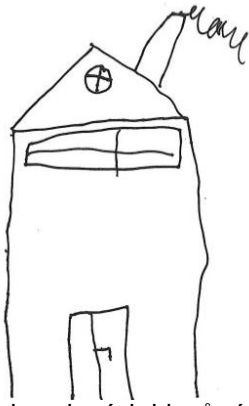
Učíme se elementární poznatky o životě ve školce, o lese, o naší vesnici, o jablíčkách. V jablíčkovém týdnu děti pekly štrúdl, moc si na něm pochutnaly.

24. 9. se děti zúčastnily divadelního představení „O ČERVENÉ KARKULCE“ v Ostroměři.

Poctivě a rádi jsme trénovali a 4. 10. jsme vystupovali na Slavnostech holovouských malináčů s písničkou a cvičením.

15. 10. jsme pro maminky s dětmi připravili tvořivé odpoledne, kde si mohli ozdobit dýni, uvázat věneček na dveře či vyrobit přírodní strašidélko. Nyní se chystáme na bramborový týden, dušičky a na podzim.

Učitelky mateřské školky



ZASTUPITELÉ BYLI ZVOLENI

V polovině října jsme si zvolili na další čtyři roky nové zastupitele, kteří budou rozhodovat o zásadních věcech života naší obce. Budiž připsáno k dobru, že se i letos podařilo získat zájem většího počtu našich sousedů, kteří projevíli zájem o práci pro celou obec (celkově jsme se rozhodovali mezi 36 kandidáty do zastupitelstva).

Podívejme se tedy, jak to u nás celkově dopadlo. Velmi dobře. K volbám přišlo ze 426 registrovaných 263 voličů, což je 61,74 %. Pro porovnání: v jičínském okrese přišlo 50,53 % voličů, v hradeckém kraji 47,75 %, celostátně jen 44,46 % voličů. Jsme tedy, jak je u nás už tradicí, svou účastí ve volbách vysoko nad průměrem.

A teď konečné výsledky: voleb se v naší obci zúčastnily 4 volební strany. Z 263

odevzaných hlasů získali procentuálně nejvíce hlasů

VÝCHODOČEŠI – 42,94 % a tím 4 mandáty do zastupitelstva

1. Mgr. Martina Berdychová
2. Zlatuše Brádllová
3. Mgr. Lenka Doležalová
4. Ing. František Paprštejn, CSc.
náhradník dr. Petr Střihavka

Jako druhé s 26,07 % hlasů se umístilo uskupení

VAŠE DEVÍTKA se 3 mandáty

1. Ing. Helena Kráčmarová
2. Roman Balihar
3. Zdeněk Kráčmar
náhradník Ing. Iveta Smolová

Třetí byli s 16,83 % hlasů s 1 mandátem

SNK – NEZÁVISLÍ

1. Radek Křovina
náhradník Mgr. Tomáš Langr

Čtvrté skončilo se 14,15 % a s 1 mandátem uskupení

PRO ROZVOJ OBCE

1. Petra Baliharová
náhradník Petr Andrejs

Tito zvolení zástupci vytvořili nové zastupitelstvo obce, které si na své první ustavující schůzi zvolilo nového starostu, místostarostu a pracovní komise. Ustavující zasedání se konalo v pátek 7. 11. 2014 v knihovně obecního úřadu s tímto výsledkem: starostkou obce se stala Zlatka Brádllová a místostarostkou Lenka Doležalová. Volba do finančního a kontrolního výboru proběhne na další schůzi zastupitelstva obce. Náhradníci doplní představenstvo v případě, že by někdo ze zvolených odstoupil z funkce.

Všichni zvolení děkují za projevenou důvěru. Také my, jejich voliči, doufáme, že budou pokračovat v dalším úspěšném rozvoji obce a že se budeme moci pochlubit i v budoucnu dalšími oceněními a uznáními, tak jak tomu bylo v posledních letech. Přejeme mnoho úspěchů!

miš

VZPOMÍNKY NA DĚTSTVÍ A MLÁDÍ

Krásné povídání a vzpomínání nám zaslala paní Libuše Zhoufová-Šubrtová (nar. 6. 9. 1921), která pochází z Chodovic čp. 20. Vdala se do Ostroměře a nyní žije v Domově důchodců v Mlázovicích. Její vzpomínky se začínají odvíjet před 93mi lety, kdy se narodila. Psány jsou jejím neuvěřitelně krásným písmem.

Je to čtení jako z krásného románu, ale celých 25 stran rukopisu, které paní Libuška napsala, není možné otisknout do našeho Zpravodaje, ani není možné tyto vzpomínky jakkoliv zkrátit. Rozhodli jsme se proto celé její vzpomínání rozmnožit a v knihovně obecního úřadu půjčovat občanům naší obce, kteří budou mít zájem si tyto vzpomínky přečíst.

Děkujeme paní Libuši Zhoufové-Šubrtové a přejeme jí pevné zdraví, radost ze života a hodně optimismu, který jí jak je vidět neopouští a to je moc dobře. Za redakční radu Zpravodaje

bradz



NOVÁ PRODEJNA POTRAVIN V HOLOVOUSÍCH

Jak jsme vás již informovali v předchozím čísle zpravodaje, novým provozovatelem prodejny potravin a doplňkového zboží bude v Holovousích firma Švamberg, která má pobočku v Hořicích a také Šárovcově Lhotě. Novou prodavačkou v prodejně bude Helena Vojtěchová z Chodovic, kterou zaměstná firma Švamberg.

S provozem prodejny nastaly trochu komplikace. Bylo přislíbeno, že prodejna bude uzavřena pouze měsíc. Paní Záborská se však vystěhovala dříve, než musela a proto nyní vypadá, že rekonstrukce už trvá příliš dlouho. Ale máme pro vás dobrou zprávu. Nyní jsou práce v části obchodu již téměř dokončené a začínají se montovat regály, navážet zboží a prodejna bude v co nejbližší době otevřena! Otevírací doba bude velmi podobná té, na kterou jste byli doposud zvyklí. Více informací se dozvíte z rozhlasu a internetových stránek obce.

har

ZPRÁVY Z KLUBU SENIORŮ



Výlet do Všestar

11. července jsme vyjeli čtyřmi auty na, již několikrát odkládaný, výlet do Všestar u Hradce Králové. Tam nás hlavně zajímal ARCHEOPAK. Je to nově vybudovaná expozice pravěku a pravěká vesnice. Prohlídka byla zajímavá, jak uvnitř objektů, tak v rozsáhlém parku. Ale drtit zrní mezi kameny, aby byla mouka na placky, to by se nám již nechtělo.

Další naše zastavení bylo na bojišti Chlumu. Zde jsme byli mile překvapeni úpravou pomníků, novým muzeem a příjemným vyprávěním průvodce. Vyšlapali jsme i na rozhlednu, abychom viděli prostor bojů z r. 1866. Tak tento výlet byl opravdu vlastivědný a poučný.

Beseda o Japonsku

Po prázdninové přestávce jsme se sešli hned 1. září zase v knihovně. Tentokrát mezi nás přišla studentka Hanička Kloutvorová z Chodovic, aby nám vyprávěla o Japonsku. Byla tam celý rok na studijním pobytu. Měla hodně fotografií a zážitků, o které se s námi ráda podělila. Přinesla nám ukázat i několik drobností – knížky, mince, šátky, amulety, tiskátko se svým jménem v japonštině. Oblékla se i do pravého kimona. Děkujeme ji a přežeme hodně úspěchů ve studiu i v životě.

Výlet do Konecchlumí

Příjemné podzimní počasí nám umožnilo pěkný výlet do nedalekého Konecchlumí. Tentokrát linkovým autobusem. V kostele sv. Petra a Pavla nás čekala paní starostka Jana Lánská. Velmi zasvěceně nám vykládala o rekonstrukci kostela a dalších částí obce, ke které patří i Kamenice s opraveným zámekem a parkem. Zvlášť nás pak zajímala Křížová cesta malíře pana Vladimíra Komárka.

Vylezli jsme i na kopec za kostelem, k mohyle v podobě kamenného lva na vysokém podstavci. Je to vzpomínka na Viléma Konecchlumského z Konecchlumí, který byl popraven na Staroměstském náměstí v Praze r. 1621. Naše toulka obcí skončila obědem a posezením u kávy v restauraci U Patřínů.

Do Bílska

Počasí nám dovolilo uskutečnit plánovanou vycházku k sousedům. Vyšla nás 3. 11. dosti početná skupina seniorů. Naše cesta vedla mezi poli – Sudolem. Bylo veselo a krásně. Hned jsme byli v cíli. Paní starostka Hana Rozsévačová nás již čekala. Provedla nás budovou obecního úřadu, která je velmi pěkně rekonstruovaná. Na chodbě nás zajímala výstava fotografií ze soutěže v našem regionu. Na vycházce po upravené návsi nás doprovázelo sluníčko a tak nám pěkně osvítilo pomník sv. Floriana i křížek na místě dávné tragické události. Až tam budete mít cestu, přečtěte si povídky na zadních stěnách těchto opravených pomníků.

Mile nás překvapila „kulturní stodola“. Zde se scházejí místní občané, aby se bavili a hlavně hráli divadlo. Však znáte pohádky i jiné divadelní hry v podání ochotníků z Blska. Mají zde jeviště, hlediště i s balkonem, šatnu s bohatou garderobou, prostě jako v divadle.

U našich sousedů je dobře. A to i v motorestu, kde jsme si poseděli u oběda, piva a kávy.

Tak jsme ukončili letošní toulky po okolí. V prosinci se těšíme na tradiční setkání se zastupiteli naší obce a pak na adventní koncerty v chodovickém kostele.

Bohuslava Kozárová

OVOCNÁŘSKÝ VÝZKUMNÝ INSTITUT:

SKLAD OVOCE JE PO CELKOVÉ REKONSTRUKCI DOKONČEN

Koncem září dokončilo stavební sdružení Jablko (firma Hochtelf CZ a.s. a BAK a.s.) celkovou rekonstrukci chlazeného skladu ovoce. V průběhu rekonstrukce byly nově vyměněny i svislé nosné konstrukce, opláštění, izolace i kompletní podlahy. Dnes má sklad kromě dvou původních komor i sedm dalších samostatných plynotěsných komor, kde lze regulovat nejen teplotu, ale hlavně i obsah kyslíku, resp. dusíku v ochranné atmosféře. Dále je zde 18 malých boxů, ve kterých se také provádí vědecké pokusy s řízenou atmosférou pro skladování. V hale je umístěno i moderní zařízení na třídění ovoce.

V současné době byl zahájen zkušební provoz, ve kterém se doladují požadované parametry technologického zařízení.

Součástí rekonstrukce byla i oprava sociálního zařízení, kanceláře a dílny. Kolem skladu jsou nově vybudovány příjezdové komunikace. Celá rekonstrukce skladu přišla na více jak 38 milionů Kč.

Začátkem prosince bude sklad ovoce slavnostně otevřen za účasti Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a dalších významných institucí. Celý projekt je financován z prostředků Evropské unie a ze státního rozpočtu.

Všechny ostatní objekty stavby Ovocnářského výzkumného institutu jsou již téměř ve finální podobě a dodavatel dokončí celé dílo ještě před koncem letošního roku.

Za Realizační tým OVI Ing. Petr Kubát

PODZIMNÍ AKTIVITY U HASIČŮ

Dne 6. září jsme se vydali do nedaleké vesnice Bílsko, na netradiční hasičské závody, na kolech. Od nás přijelo do Bílska 5 družstev, zastoupení jsme měli ve všech kategoriích. Mladší a starší děti soutěžily v požárním útoku, bohužel, dětem nepříjela žádná konkurence a tak umístění bylo jednoznačné. Byla to první místa. Potom začali mezi sebou soupeřit muži a ženy. Jak už je v Bílsku tradicí, soutěžilo se v požárním útoku (muži s příjezdem) a netradiční štafetě. Snažili jsme se ze všech sil a nakonec jsme se umístili, obě družstva, na druhém místě.

Dne 13. září jsme s dorostenkami vyjeli na pátou hasičskou soutěž „O pohár starosty OSH Jičín“ do Valdic. Ve Valdicích se sešlo pět družstev žen, my jsme obsadily 4. místo.

O týden později 20. září byla šestá a už poslední hasičská soutěž „O pohár starosty OSH Jičín“, která se konala v Horní Nové Vsi. Musím za sebe říct, že se nám poslední „pohárovka“ povedla. Umístili jsme se s časem 26:84s na krásném 3. místě. Konečné výsledky závodů jsou takové, že se sečtou body z umístění a kdo má nejvíce bodů, vítězí. Této soutěže se účastní většinou ženy starší 18 let, naše dorostenky (14 – 18 let) byly nejmladší, ale přesto celkový výsledek 4. místo z 10 družstev žen je hodně dobrý. Velká gratulace, příští rok to bude ještě lepší. Další týden, 27. září jsme se rozjeli, pro nás na již pravidelně navštěvovanou hasičskou soutěž do Úlibic. Opět na nás čekala lodička na rybníku, kde se lovily dvě dřevěné rybky, místo pádla byly lopaty. Po ulovení rybek se musíte jakýmkoliv způsobem dostat na druhou stranu rybníka, kde už čeká „košář“ se sacím košem a potom se co nejrychleji musíte dostat zpět na start a základnu. Pak vybíhá zbytek družstva a provádí se požární útok. Naši muži propluli na 5. místo a my ženy na krásné 3. místo.

Dne 4. října se u nás v Holovousích konali Slavnosti holovouských malináčů. Starší hasiči vypomohli s přípravou, úklidem a společně s mladými hasiči i s parkováním na této akci. Naším velkým úkolem bylo postarat se o občerstvení návštěvníků slavností. A to si myslím, že se nám povedlo, snad na jedničku. Na letošních slavnostech jsme měli s hasičskými dětmi taneční vystoupení, které jsme trochu zpestřili scénkou z filmových komedií. Chtěla bych poděkovat všem hasičům, kteří přiložili ruce k dílu a pomohli s občerstvením, dětem, které vystupovaly na slavnostech a i „holkám“, které si zahrály ve scénce v tanečním vystoupení.

Dne 18. října se konaly nejdůležitější hasičské závody pro děti ve Valdicích, byly to závody požární všestrannosti. Těmito závody začíná 1. kolo hry Plamen 2014 – 2015, která pokračuje druhým kolem na jaře. Sjelo se tam přes 350 dětí. Od nás přijelo do Valdic 38 dětí. Běhá se v pětičlenných družstvech. První do kopcovitého terénu dlouhý 2 km vyběhla příprava (Simča Štěřbová, Maruška Trnková, Martínek Škvrna, Miki Fiutowski a Páťa Gottvald) se svou vedoucí Petrou Škvrnovou. V kategorii příprava bylo 7 družstev a naši nejmenší obsadili 6. místo. Během dvou kilometrů děti plní různé disciplíny (střelbu, uzle, topografii, orientaci v mapě, zdravotěvu, požární ochranu). V kategorii mladší žáci od nás běžela tři družstva, z dvaceti družstev se naši umístili na 20., 6. a úžasném 1.

místě. V kategorii starší žáci, kteří to mají o kilometr delší, běžela od nás dvě družstva, která skončila na 12. a 9. místě. V kategorii dorostenky – družstva, jsme měli také obsazení, všichni dorostenci při závodě musejí část tratě přemístit pomocí azimutu. A holky to zvládly, vybojovaly 1. místo. Super. Dorostenci jednotlivci od nás vyběhli Tomáš Vrbata, který se umístil na 2. místě, Marek Hejduk na 5. místě a Lukáš Doležal na 7. místě. Pěkné výsledky, všem moc gratuluji a přeji hodně úspěchů v jarním kole.

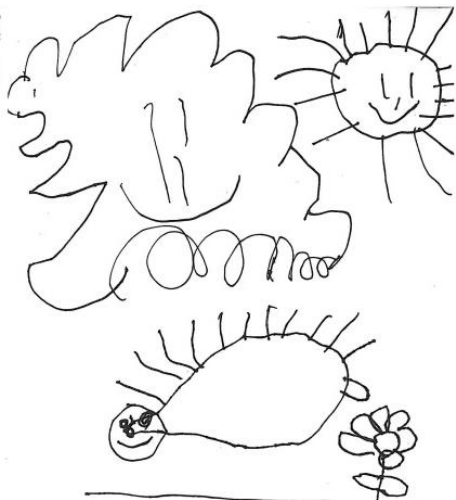
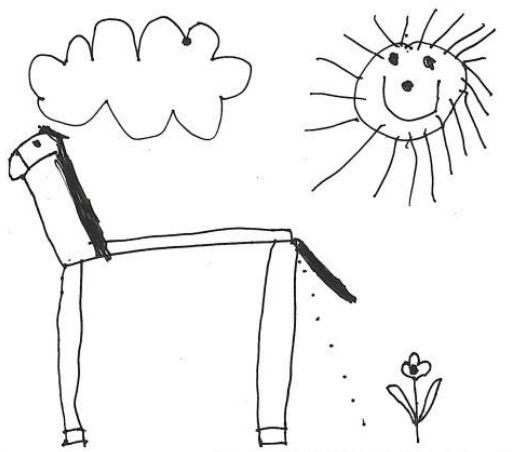
Chtěla bych poděkovat rodičům, kteří nám pomáhají s přepravou dětí na závody. Bez vaší pomoci bychom to jen opravdu těžko zvládli.

A co nás čeká do konce roku?

1. listopadu – Halové mistrovství Podzvičinska v Lázní Bělohrad (dětská soutěž)

8. listopadu – hasičská výročka a řízkíada v hasičárně

konec listopadu – besídka – ukončení sezóny 2014



Petra Baliharová

POUŤOVÝ JARMARK - SLAVNOSTI SVATÉHO BARTOLOMĚJE

Farská zahrada v Chodovicích se již v týdnu začala plnit pouťovými atrakcemi, přijela pouť ☺ a atrakce byly již od pátku až do neděle v provozu.

V sobotu 23. 8. 2014 se na hřišti u vagónu konala pouťová zábava. Počasí nám přálo a tak jsme se za doprovodu kapely Fanda a jeho banda protančili až k sobotní půlnoci.

V neděli dopoledne proběhla v kostele sv. Bartoloměje slavnostní poutní mše. Ve 13:30 hodin zahájil program smíšený komorní sbor BONA VITA z Hořic a poslechnout jsme si mohli i skladby pro zobcové flétny v podání mladých flétnístek. Jistě jste mezi nimi poznali i šikovná děvčata z naší obce.

A to už byl připraven program i pro naše nejmenší. Se svojí pohádkou „Jak šel Kozlík do světa“ za dětmi do Chodovic přijelo loutkové divadlo Kozlík. Pohádka se dětem moc líbila. S napětím sledovaly, jak dopadne příběh Kozlíka, který se vydal do světa. Odpovídaly na otázky, smály se a tleskaly. Odměnou pro ně bylo, že si loutky mohly prohlédnout z blízka a i si je pohladit.

Program pak dál pokračoval krásným varhanním koncertem v podání pana Martina Strejce.



Stalo se již hezkou tradicí, že pouťový jarmark končí pohádkou v podání ochotnického divadelního spolku Blsko. Tentokrát jsme viděli pohádku „Jak to bylo s drakem“. A jako v každé pohádce, tak i v této dobro zvítězilo nad zlem a princezna byla zachráněna. Herci byli odměněni velkým potleskem a program pouťových slavností byl ukončen.

Stánky řemeslníků lemovaly cestu od kostela na farskou zahradu. Za kostelem bylo pro návštěvníky připraveno bohaté občerstvení i příjemné posezení. Děti si mohly v korálkové dílně vyrobit pro sebe či svoji maminku něco pro radost a připraven pro ně byl i dobový dřevěný kolotoč. Po celé odpoledne jsme potkávali krásné dámy a fešné pány ze spolku panstva z Žiželevsí a atmosféru pouťového jarmarku u kostela zpříjemnil flašinetář, který měl velký úspěch. Tak to byly letošní slavnosti svatého Bartoloměje.

bradz

VÝLET NEJEN PRO SENIORY

Tak jako každý rok se i letos v září konal výlet pro seniory. Směr výletu jsme plánovali ve spolupráci s CK Hoška Tour a naším průvodcem panem Tomášem Horákem. Dlouho jsme vybírali a nakonec jsme se v sobotu 13. září 2014 vydali na výlet do Mělníka a jeho okolí.

Naše první plánovaná zastávka byla v Muzeu cukrovarnictví, lihovarnictví a řepařství v Dobrovicích. Na prohlídku muzea jsme byli rozděleni do dvou skupin a čekala nás hodinová prohlídka muzea se zajímavým výkladem. Na mapě České republiky jsme zjistili, že se v roce 1812 naši předci v Holovousích pokoušeli vyrábět javorový cukr. Vidět jsme zde také mohli i historická balení cukru a každý z nás si jistě našel ten svůj. Dozvěděli jsme se vše nejen o výrobě samotného cukru, ale i o pěstování cukrové řepy. Návštěva muzea byla opravdu zajímavá a všem se líbila. Kdo chtěl, mohl si koupit třeba sirob, třtinový cukr či jiné cukrové dobroty.

Z Dobrovic jsme pokračovali do Mělníka, kde se konal Den zvoníků. 12. září má totiž svátek Quido a to je mj. patron zvoníků. Na jeho počest se ve 12:00 hodin po dobu pěti minut rozezněly všechny zvony města. V tu dobu jsme stáli pod věží chrámu sv. Petra a Pavla, poslouchali zvonění zvonů a kochali se krásným výhledem na soutok Labe s Vltavou i na horu Říp. Zvony utichly a my čekali na našeho zvoníka, který se nám měl věnovat. Tady jsme se rozdělili. Někteří zavítali ochutnat kávičku do cukrárny v Mělníce a my ostatní jsme se vydali na pochůzku se zvoníkem. Naše první cesta vedla do věže chrámu sv. Petra a Pavla. Vystoupali jsme po schodech do věže a z blízka si mohli prohlédnout tři krásné zvony a vyslechnout si poutavé vyprávění party zapálených zvoníků. Dál jsme pak ještě v doprovodu ochotných a milých zvoníků navštívili další tři zvonice ve městě a v každé jsme si poslechli zajímavé vyprávění a zvonění. Byl to opravdu zážitek. Naše putování po zvonících jsme zakončili na náměstí, a kdo chtěl, dal si i zmrzku.

Čas v Mělníku nám moc rychle utekl a naše cesta dál pokračovala na venkovské sídlo nižší šlechty – zámek Křinec. Prohlídka zámku byla zaměřená na život šlechty na zámku a prohlédnout jsme si mohli i módu 20. století. Prováděl nás sám pan majitel, zámek opravuje a jeho vyprávění bylo poutavé.

No a z Křince nás už čekala poslední zastávka na našem výletě a to byla večere v Zámostecké rychtě v Rožďalovicích. Tady jsme všichni doplnili energii, zakousli něco dobrého a společně zhodnotili sobotní výlet.

Poděkování patří Tomáši Horákovi za organizaci výletu a obecnímu úřadu za dopravu autobusem, která byla pro místní zdarma. Tak uvidíme, kam vyrazíme zase za rok ☺.



bradz

OHLÉDNUTÍ ZA 12. ROČNÍKEM SLAVNOSTÍ HOLOVOUSKÝCH MALINÁČŮ

Všechno začalo dřív než sobotou. Slavnosti holovouských malináčů jsou největší akcí, kterou během roku pořádáme, a každý rok na ně do Holovous přijíždí čím dál víc návštěvníků. Jsou náročné na organizaci, a proto je třeba dobře plánovat, aby vše klapalo a všichni se do Holovous rádi vraceli.

Sešli jsme se tedy na přípravné schůzce a rozdělili si úkoly. Rozhlasem jsme žádali dobrovolníky o pomoc. V úterý před slavnostmi se na návsi sešla hrstka dobrovolníků včetně zaměstnanců obce ze zeleně. Měli před sebou velký úkol. Postavit pódium, parket a velký stan. Byli ale šikovní. I v tak malém počtu úkol zvládli a za tmy jsme se rozcházeli domů. V pátek nás na návsi bylo už víc, a proto jsme už v klidu postavili a rozmístili stánky pro řemeslníky, stany a roznesli pивní sety. Rozmístili cedule na parkování a naše ženy pod vedením Lenky Doležalové upekly z dvanácti kil výborné koláče. Na sobotu bylo tak vše připraveno.

Sobotní ráno nás vítalo sluníčkem a náves se brzy začala hemžit dobrovolníky, kteří přišli pomoci. Přípravy vrcholily. Pekařky a cukrářky přivázely své soutěžní moučníky, sáčkovaly se koláče, vážila se jablka, připravovala výstava. Na náves přijížděli první stánkaři – no zkrátka ten správný cvrkot.

Ve 13:00 hodin nic nebránilo slavnostnímu zahájení. 12. ročník Slavností holovouských malináčů zahájila paní starostka a současná poslankyně paní Mgr. Martina Berdychová. Ta po svém úvodním slovu předala mikrofon panu RSDr. Ing. Otakaru Rumlovi, 1. náměstkovi hejtmána královehradeckého kraje a návštěvníky holovouské návsi pozdravil i ředitel VŠÚO pan Ing. Jaroslav Vácha, který je pozval do stánku VŠÚO, kde byla připravena prezentace „Ovocnářského výzkumného institutu“ s komentářem. A to už byl ten správný čas na vystoupení mažoretek z DDM Hořice. Ty na parketu pak vystřídal děti ze základní a mateřské školy v Chodovicích se svým kulturním programem. Zaplněná náves právem odměnila vystupující velkým potleskem. A pak došlo na vyhodnocení soutěže „O nejchutnější jablečný moučník“. Letošního dvanáctého ročníku se zúčastnilo 19 pekařek, které na obecní úřad přinesly svůj nejchutnější jablečný moučník. Ani letos to s hodnocením osvědčená komise ve složení Božena Kněžáčková, Milan Doležal, Libor Hejduk a Ondřej Suchý neměla jednoduché. Rozhodnout se však museli a výsledky byly na světě. Na prvním místě se umístila Iva Jonáková z Bílska se svým Jablečným cheesecakem, na druhém místě Nikola Nožičková z Holovous s Jablečnou roládou, na třetím místě Petra Škvrnová z Chodovic s Královským koláčem, na čtvrtém místě Marika Lukášková z Hořic se Zamilovanými čtverečky a na pátém místě Klára Hauzerová z Holovous a její Tajemství růží.

Na pódium byly pozvány všechny pekařky, které se soutěže zúčastnily a jako poděkování dostaly diplom za účast, gerberu a trubičky. Všem ještě jednou moc děkujeme za účast. Jsme rádi, že pečete a že se soutěže účastníte.

K Slavnostem holovouských malináčů patří již tradičně plavení koní. Diváci se tedy ze svých laviček přesunuli na hráz rybníka, aby dobře viděli. Letošní počasí bylo krásné a tak Ála Šubrtová a Zuzka Žďárská mohly dopřát divákům pěknou podívanou a koně nechat ve vodě vyřádit.

Mezitím se na parketu připravovalo vystoupení mladých holovouských hasičů. Jsou sešlá parta a vystoupení se jim povedlo na jedničku.

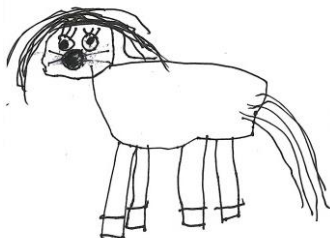
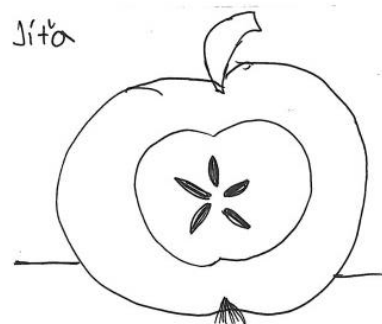
To už nastal čas na vyhodnocení soutěže „O nejlahodnější holovouský malináč“. Komise ve složení Jana Křelínová, Mirka Šecová a Zdeněk Kráčmar vyhodnotila a vybrala ty nejlahodnější malináče. Na prvním místě se umístili Anička a Honzík Kráčmarovi z Holovous, na druhém Josef Vávra z Holovous a na třetím Ing. Miloslav Kočí z Holovous. I v této soutěži bylo na parket pozváno všech 15 soutěžících, aby si převzali diplom za účast, gerberu a trubičky. I vám všem děkujeme, že holovouské malináče na svých zahradách pěstujete a naši soutěže se účastníte.

Parket pod pódium se zaplnil dětmi. Čekala na ně pohádka „Luciášek“ v podání loutkového divadla Kozlák. Pohádka o nezbedném čertíkovi se dětem moc líbila.

V 16:00 hodin byly pak předány certifikáty PODKRKONOŠÍ regionální produkt ©.

Mezitím se na pódiu připravila kapela Evergreen Dixieland Band. Příjemná hudba se nesla návsi a veselé děti dováděly na parketu. Zastavily se, až když na parket přišla Zuzka Kvasničková se svým pejskem Jenny. To seděly a ani nedutaly. Taneční vystoupení Zuzky a Jenny bylo moc hezké. Nebylo to však poslední taneční vystoupení. Čekalo nás ještě jedno a to vystoupení Kairy Sabah s živým hadem. Bylo zajímavé a mnozí z návštěvníků využili možnosti si hada i pohladit.

V 19:30 hodin na pódiu začala hrát kapela Levou rukou band. Jejich taneční hity nenechaly nikoho sedět a parket se brzy zaplnil dětmi i dospělými. Odpočinout si mohli při ohňostroji, na který všichni netrpělivě čekali. Pan Pavel Elcner opět nezklamal. Krásný ohňostroj byl odpálen nad rybníkem a všichni s hlavou



vztyčenou k nebi sledovali koncert na obloze. Jedním slovem krása.

No a pak už opravdu byl čas jen a jen pro tanec. Kapela Levou rukou band krásně hrála, a tak se tančilo až do půlnoci.

V průběhu celého odpoledne bylo zajištěno bohaté občerstvení včetně výborných domácích koláčů. Na zámku byla pro návštěvníky připravena výstava ovoce – staré ovocné odrůdy a návštěvníci si zde mohli prohlédnout i soutěžní moučníky a malináče. Děti se na návsi určitě nenudily. Nechyběl již tradiční slaměný hrad, korálová dílna, u Amálky Vrbatové si děti mohly vyzkoušet origami, na bagřících mohly trénovat svoji šikovnost a své znalosti mohly vyzkoušet na stanovišti s lesní pedagogikou u Lesů ČR. Za odměnu se pak mohly povozit na ponících nebo se nechat vyfotit s dravcem a u toho si vyslechnout zajímavé podívání.

Prodejní stánky řemeslníků a pěstitelů lemovaly náves a snad každý našel ten „svůj“ u kterého koupil něco, co potřeboval nebo něco jen tak pro radost nebo na chuť.

Počasí nám opravdu letos přálo, a i když se navečer začal blížít nehezky vypadající mrak, nespadla ani kapka. Letošní Slavnosti holovouských malináčů se opravdu vydařily. Nedokážeme odhadnout počet návštěvníků, ale ohlasy byly kladné a návštěvníci nešetřili chválou.

A tak se sluší poděkovat opravdu vám všem, kteří jste svojí pomocí přispěli ke zdárnému průběhu celé akce. Nelze jmenovitě, protože bych určitě na někoho z vás zapoměla. Ale organizace akce tohoto rozměru není možná bez velkého počtu dobrovolníků, na které je za ta léta spolehnutí, a jsou vždy tam, kde a kdy je třeba. Vám všem opravdu touto cestou moc děkujeme za pomoc. Bez vás by to nešlo.

Poděkování patří i všem sponzorům, kteří dodali ceny do soutěží.



bradz

DRAKIÁDA A BRAMBORIÁDA



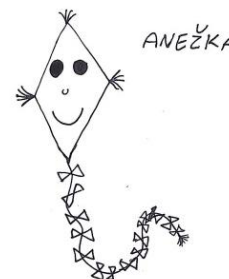
V sobotu odpoledne 25. října se na hřišti u vagónu konala drakiáda a bramboriáda. Ani letos počasí drakům nepřálo. Děti si sice draky přinesly, ale vítr pro ně neměl pochopení. Nefoukalo a nefoukalo. Děti se nevzdávaly a běháním po hřišti se snažily draka dostat do výšky. Byly trpělivé a stálo je to hodně úsilí. Jakmile však přestaly běhat, drak spadl na zem. Našli se i rodiče, kteří si mysleli, že draka do výšky dostanou, ale bez úspěchu. Naštěstí byl naplánovaný program i pro tuhle variantu. Pro děti byly připraveny bramborové disciplíny. Krokety s bramborou, házení brambory do koše a kuželky shazované čím jiným než bramborou. Za každou soutěž byly děti odměněny sladkostí.

Ani na dráčky jsme nezapomněli. I když nám ani jeden z draků nechtěl dobrovolně létat, alespoň si ho mohly děti vyrobit. Ve spolupráci s rodiči si tak každé z dětí vyrobilo dráčka na špejli a domů si tak odneslo alespoň dekoraci jako památku na sobotní odpoledne. Dráčky jsme vyráběli ze čtvrtky a zdobili razítky vyrobenými z brambor. Také jsme tam měli dráčka na přáníčka. Každý mu mohl připevnit nějaké přáníčko. A tak děti na barevné papíry psaly svá přání a drak s přáníčky teď zdobí vagon. Dětem přejeme, ať se jejich přání splní.

Novinkou letošního roku byla soutěž o nejtěžší bramboru (na váhu). Soutěže se zúčastnilo 23 soutěžících. A tak jsme vážili a zapisovali. V 15:00 hodin došlo na vyhlášení výsledků. Nejtěžší bramboru do soutěže přinesl Matyáš Lepšík – brambora vážila 969 gramů, na druhém místě se umístila Amálka Baliharová (677 gramů), třetí byla Natálie Krušinová (665 gramů), čtvrtá byla Ivetka Štěrbová (632 gramů) a na pátém místě se umístila Terežka Milfaitová (599 gramů). I zbývající děti byly odměněny sladkostí za účast.

Ani letos nechybělo pečení bramboráků, do kterého se děti pustily s velkou chutí a vervou. Bramboráky nakonec dopékaly trpělivé maminky. Jen tak mimochodem, bramboráky byly výborné – i my organizátorky jsme dostaly ochutnat ☺.

Děkujeme všem dětem za účast a já děkuji svým pomocnicím Lence Doležalové za přípravu a organizaci soutěží a Hance Stříhakové za pomoc s organizací sobotního odpoledne. Tak zase za rok.



bradz

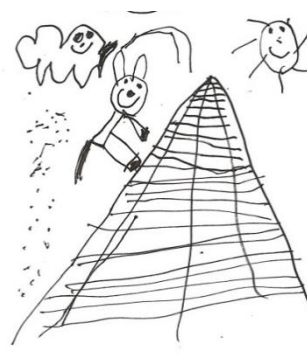
LAMPIONOVÝ PRŮVOD

Státní svátek – Den vzniku samostatného československého státu si připomínáme vždy v předvečer svátku tj. 27. 11. Sešli jsme se u pomníku v 17:30 hodin, kde měli školáci vystoupení s básničkou a flétnami. Za to mají velkou pochvalu. Nádherně blikající lampióny navedly tajuplnou atmosféru, která pokračovala na náves do Holovous. Na místním rybníku si děti pouštěly vlastnoručně vyrobené lodičky se svíčkou a vlajkou České republiky.

Děkuji všem rodičům, dětem a široké veřejnosti, že přišli v tak hojném počtu a zapojili se do naší – již tradiční akce.

ledol

OPRAVA INFORMAČNÍCH TABULÍ DOKONČENA



Jako každý rok, i letos proběhl monitoring oblasti Podkrkonoší. V rámci této činnosti byl zkontrolován stav nejen cyklistických informačních tabulí, ale i stav informačních tabulí na naučných stezkách. V rámci monitoringu byly zjištěny nedostatky na NS K. J. Erbena I., která vede Miletínem a jeho nejbližším okolím, a na NS Zvičinské vyhlídky, která vede po vrstevnici kolem nejvyššího vrcholu Podkrkonoší – Zvičiny. Oprava tabulí na NS K. J. Erbena I. v Miletíně byla nutná z důvodu špatného stavu. Tabule byly zničeny vlivem počasí. Nakonec byly odmontovány všechny informační tabule – 10 kusů tabulí.

Oprava tabulí na NS Zvičinské vyhlídky se týkala pouze 3 tabulí z celkových 5 kusů. Zde bohužel jednu tabuli někdo odcizil a další dvě byly zničeny vlivem špatného počasí.

Informační tabule na obou stezkách byly nahrazeny novými, u NS K. J. Erbena I. došlo také k přemontování tabulí z horizontálního směru na vertikální. Návštěvníky tímto zveme na podzemní procházku, kdy obě stezky se mohou již těšit z nových informačních tabulí.

Naučná stezka K. J. Erbena je okruh vedoucí městečkem Miletín a jeho okolím. Byla vybudována s cílem seznámit návštěvníky Miletína s životem a dílem významného spisovatele. Okruh začíná u rodného domku K. J. Erbena. Na trase dlouhé cca 5 km je 10 zastavení, která jsou vybavena posezením, informačními tabulemi a doprovodným mobiliářem.

Stezka Zvičinské vyhlídky vede po vrstevnici kolem nejvyššího vrcholu Podkrkonoší – Zvičiny. Cílem je podat návštěvníkům informace o okolí. Na pěti zastaveních najdete velkoformátové fotografie s popiskami a lavičky, odkud můžete za dobrého počasí vidět Sněžku i Ještěd, hrad Pecku nebo vrcholky Českého Ráje. Na jihozápad uvidíte Hradecko a Orlické hory, na jih Chlumský hřbet a Hořicko a východním směrem potom údolí řeky Labe.

DM Podzvičinsko

ADVENTNÍ POSEZENÍ PRO SENIORY

Vánoční čas se pomalu blíží a my bychom chtěli pozvat naše spoluobčany, kteří již dosáhli důchodového věku na adventní posezení pro seniory. Těšit se na Vás budeme ve čtvrtek 11. prosince 2014 od 17:00 hodin v hostinci u Krejčů v Holovousích. Pro dobrou náladu Vám bude hrát Mgr. Vladimír Berný, se kterým si budete moci zazpívat. I letos bude připraveno promítání fotografií, při kterém si připomeneme akce a události, které naše obec v letošním roce prožila. Přijďte si popovídat se sousedy, dát si něco dobrého k snědku a zpříjemnit si tak předvánoční čas. V případě potřeby dopravy na adventní posezení tam i zpět nás neváhejte bez ostychu kontaktovat na telef. číse 493 691 538, 730 519 013, 730 519 017.

bradz

ADVENTNÍ ČAS

V posledním měsíci roku nastává pro mnohé z nás nejkrásnější čas, těšíme se na vánoční svátky. Ale i předvánoční období, čas adventní, má své kouzlo a tajemství. V těchto čtyřech týdnech krátkých zimních dnů a tmavých večerů před Štědrým dnem se připravujeme na Vánoce. Vymýšlíme dárky pro své blízké a pečeme cukroví. Adventní neděle železná, bronzová, stříbrná a zlatá rychle posouvají čas k hlavnímu prosincovému večeru. Dlouhé čekání na kýžený den nám všem mohou zpříjemnit také adventní koncerty, na které vás zveme do kostela sv. Bartoloměje v Chodovicích.

1. **Neděle 30. 11. v 17:00 hodin** – Rozsvěcení vánočního stroměčku před kostelem pro širokou veřejnost, zazpíváme si společně vánoční koledy, s hudbou a zpěvem pomohou děti z chodovické školy. Pochutnáme si na domácím punči, čaji a perníčcích.
2. **Neděle 7. 12. v 19:00 hodin** – Koncert Vánoční mše F dur, účinkují Cantus Feminae Nechanice se sboristy, Hořický komorní orchestr a sbor Bona Vita Hořice.
3. **Sobota 13. 12. v 17:00 hodin** – Koncert ZUŠ Hořice, vánoční skladby v podání dětských sborů a sólistů, proložené vánočně naladěným slovem pod vedením Iny Václavů.
4. **Neděle 21. 12. v 17:00 hodin** – Varhanní koncert – varhany Martin Strejc, housle Petr Strejc a zpěv Jitka Přibyllová.

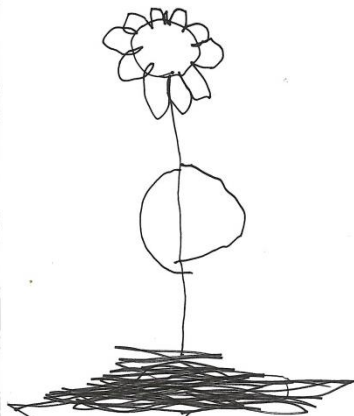


Zkusme se zastavit a nadýchat se krásné adventní atmosféry. Na všechny koncerty jste všichni srdečně zváni.

ledol

ŽIVOTNÍ JUBILEA

1. 11. Zdeněk Portych, 82 let
2. 11. Vladimír Novotný, 81 let
4. 11. Aloisie Langrová, 89 let
6. 11. Josef Vávra, 84 let
24. 11. Alena Šubrtová, 80 let
27. 11. Eva Pojkarová, 80 let
14. 12. Mária Křovinová, 86 let
15. 12. Marie Hladíková, 84 let
15. 12. Miroslav Škopán, 75 let
28. 12. Jaroslav Pojkar, 81 let



Výše uvedeným oslavencům srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví.

KRÁTKÉ ZPRÁVY

- 7. a 28. 11. Seminář pro veřejnost v ZŠ Chodovice – Keramická pícka na jablko
- 30. 11. První adventní koncert spojený s rozsvěcením vánočního stromu od 17:00 hodin
- 1. 12. Den otevřených dveří ZŠ a MŠ Chodovice
- 7. 12. Druhý adventní koncert Cantus Feminae Nechanice se sboristy, Hořický komorní orchestr a soubor Bona Vita Hořice od 19:00 hodin
- 11. 12. Adventní posezení pro seniory
- 13. 12. Třetí adventní koncert ZUŠ Hořice od 17:00 hodin
- 16. 12. Vánoční besídka v chodovickém kostele
- 21. 12. Čtvrtý adventní koncert varhaníka Martina Strejce, houslisty Petra Strejce a zpěvačky Jitky Přibylové od 17:00 hodin
- 24. 12. Štědrovečerní mše, zpívání koled v kostele
- Po celý advent probíhá andělská pošta pro nové zastupitelstvo obce. Schránky naleznete v kanceláři OÚ, ve škole, v občerstvení U vagónu a v kostele. Děkujeme za vaše příspěvky!
- Do konce letošního roku je splatný poplatek za hrobová místa.
- Nezapomeňte na stočné! Pro ty, kdo mají přívod vody pouze z vodovodu, platí, že se stočné platí podle faktury za vodné, která by vám měla od vodáren přijít v průběhu měsíce listopadu. S fakturou přijďte do kanceláře obecního úřadu doplatit stočné za předchozí půl rok! Stočné musí být zapláceno konce roku!
- Prodejna potravin v Holovousích bude otevřena během měsíce listopadu.
- V prosincovém čísle zpravodaje se dozvíte vše o vybírání poplatků a stočného na rok 2015.
- Žádáme všechny majitele nemovitostí v katastru obce Holovousy o aktualizování kontaktních údajů a telefonního spojení pro případné řešení krizových situací. Děkujeme za spolupráci!

Svoz popelnic: modrá známka (týdenní) každé úterý, červená známka (kombinovaná) každé úterý, zelená známka (1x za 14 dní) – 4. 11., 18. 11., 2. 12., 16. 12., 30. 12., žlutá známka (měsíční) 4. 11., 2. 12., 30. 12., oranžová známka (rekreační) svoz byl ukončen, černé pytle na směsný odpad – svoz každé úterý, pytle s tříděným odpadem (plast, papír) – 4. 11., 2. 12.

PRODEJ OVOCE

VŠÚO Holovousy s.r.o. zahájil prodej ovoce a stromků. Otevřeno každý čtvrtek od 12:00 do 17:00 hodin. Veškerý prodej v prostorách skladu ovoce v Holovousích. Více informací v pracovní dny na tel.: 605 530 995



ANDĚLSKÁ POŠTA

Máme po volbách do obecního zastupitelstva, ve kterém se obměnila tři místa. A pro nové zastupitelstvo jsme připravili andělskou poštu. Anděl jako posel dobrých zpráv a přání přilétá, aby splnil vaše přání.

Při zahájení adventu budou pro vás připraveny schránky andělské pošty, kam můžete vkládat své podněty pro nové zastupitelstvo obce. Pište, co byste chtěli v obci změnit, vylepšit. Dejte vedení obce vědět o slabých místech, ale naopak můžete i pochválit to, co se povedlo a v čem mají zastupitelé nadále pokračovat, či ještě více rozvíjet. Budeme velice rádi za vaše názory.

Schránky s andělskou poštou budou celkem 4. Najdete je v kanceláři obecního úřadu, v ZŠ a MŠ Chodovice, v občerstvení U vagónu a při adventních koncertech v kostele sv. Bartoloměje.

Na vás je už jen vložit do schránky dopis s vašim přáním či prosbou. Zda bude anonymní nebo se pod svůj nápad či připomínku podepíšete, necháme na vašem uvážení. Každopádně se těšíme na vaše dopisy, které budou po novém roce předloženy zastupitelům.

har

ZE VZPOMÍNEK NA DĚTSTVÍ A MLÁDÍ

Hořice v Podkrkonoší – město kamenné krásy, tak jest toto město nazýváno a právem. Pásmo vrchů táhnoucí se z míst od Boháňky – Skály na západ pod jménem Chlomy, končí až u obce podle nich také nazvané Konecchlumí. Tam na úpatí vrchů stojí socha lva, kterému se připisuje moc určovat směr blížících se bouřek od Jičína. Když sekne ocasem, bouře se buď uhne celá a pokračuje dále směrem na Lázně Bělhrad nebo Hořice, nebo se rozdvojí a jde dvěma uvedenými směry. Skutečnost to je opravdová, ale jinak to je asi s opravdovým šlehem ocasu. Celé toto pásmo je ze samého pískovce, pouze struktura složení je jiná, různí se. V mnoha obcích na jižním svahu těchto vrchů si majitelé pozemků na nich otevřeli lomy na jeho těžbu, která se rok od roku zvětšovala. Pískovec byl a je požadován ne jen pro potřebu ve stavebnictví, ale i sochaři v něm našli zalíbení pro vytváření svých děl. V Hořicích samotných jich je dosti. Jen Věž samostatnosti zůstala nedokončena. Nahoře nad městem měla původně stát rozhledna, z které měla být viděna až rozhledna v Praze na Petříně. Nastala, však hospodářská krize v poválečných letech po první světové válce dostavbu této rozhledny přerušila. Celá stavba měla být jako památník na oběti první světové války. K tomu účelu slouží nyní vybudovaná spodní část rozhledny. V upravené pamětní síni stojí v každém rohu v životní velikosti pískovcová socha vojenského představitele z každé země bývalého Rakouska – Uherska. Ze střechy je možno spatřit pěkný kousek naší země.

K samotným Hořicům bych zde měla takovou malou perličku. Jako všude jinde ve větších místech měly též i Hořice fotbalový klub. Ve čtyřicátých letech vlastnily dokonce výborné hráče, Honzu K.. Byl zde ale jeden problém – pivo a to Honzík měl rád. Aby si udržel hráčskou kondici, jednoduše ho vždy před významnějším zápasem zavřeli s možností volnosti na potřebný trénink. Toto opatření bylo prospěšné poměrně dlouho, ale nakonec bylo od toho stejně upuštěno. Práce mu nevoněla a ani ji nehledal, na dotaz proč tak nečiní, vytáhl ruce z kapes řkouc: „kamaráde milý, tyhle ručičky nikdy nic nedělaly a dělat nebudou“. Také to tak bylo. Zato se stal překupníkem zboží k pohledání a byl jím až do své smrti.

Dříve, když šel člověk z města po státní silnici směrem na Jičín a z ulice byl venku pohled na Vrchy s poli osázenými alejemi ovocného stromoví, v němž převládaly nejvíce třešně a jabloně, provázel ho až k obci Chlum a pod ním osadou Hrachovcem, v té době též zvanou Cihelna, alespoň babička, když tam byla pouť a ona odtamtud pocházela, nám dětem říkala: „v neděli půjdeme do Cihelny na pouť“. Pane Bože, tam bylo jídla a tenkrát také jsem viděla a slyšela poprvé rádio. Copak, když přišlo jaro a stromy rozkvetly. To vše bylo jako zahalené bílým závojem, z kterého jen místy vykukovaly střechy stavení, to byla krása, jako v pohádce. Přišla však doba scelování pozemků, aby byla větší efektivnost hospodaření s nimi a tak z té pohádky zbylo v dnešní době velice málo. Obdělávání polí ukončuje les, do jehož jižního okraje jest jakoby zasazena vesnička Chodovice s kostelem a vedle něho školou. Tato víska společně s výše v lese položenými Chloumky - to se tak říkávalo, jdeme se projít na Chloumka, ona tam totiž byla malá šikovná hospůdka, kde se dalo po únavě z cesty při dobrém pivečku pěkně odpočinout - jsou nedílnou součástí Holovous, kde je zámek a velkostatek. Od Holovous se silnice začíná snižovat až tak, že do objevivší se Ostroměře se sjíždí již z kopce zvaného Borek, nyní se mu říká Holovoušťák, v současné době známý úsek častých automobilových nehod. Vedle železničního přejezdu na jedné straně pod tímto kopcem je továrna, které se jinak neříkalo než fabrika pod Borkem. Pracovní náplň továrny byla několikrát měněna i německá Junkerská ji měla za války obsazenou. Kousek za přejezdem se odbočuje ze silnice na cestu do Erbenova mlýna, kterému se říkalo mlýn v Podhrázi.

Jeden příbuzný majitelů mlýna byl za války totálně nasazen na nucené práce do Německa. Za nějaký čas, kdy si našel za sebe náhradu, mohl se vrátit domů. Pak že korupce neexistovala. Jednoho dne nečekaně přišlo mému chlapci vyzvání z úřadu práce, že toho a toho dne roku 1943 má nastoupiti do zaměstnání u jedné firmy v západním Německu. Úplně čistou náhodou se dozvěděl, že jede jako náhrada, ale za koho nám bylo známo až později. Jelikož s pracákem již nebyla žádná spolupráce, napadla mě taková nerozvážná myšlenka a jednoho dne jsem se vydala, aniž bych se slovem někomu o tom zmínila, na cestu do Hradce Králové na gestapo za milého chlapce orodovat. Když u venkovních skleněných dveří jsem chtěla vzít za kliku, v tu chvíli se mi v hlavě rozbřeslo, otočila jsem se, a co nejrychlejším krokem jsem odcházela. To byl nejhorší potřeštěný kousek, který jsem kdy v životě provedla. Vždyť vůbec nic nechybělo k tomu, aby mě gestapák zahlédl za dveřmi nebo nejistou potkal na schodech, asi bych dnes tady živá nebyla. Ještě dnes mi tuhne v žilách krev, když si na to vzpomenu. Chlapec nikam však stejně neodjel a skrýval se na různých místech u příbuzných. Protože se za tokového stavu nedalo dlouho žít, obstaral mu jeho kamarád zaměstnání za hranicemi v blízké Žitavě, kam také nastoupil. Návrat jeho zůstal stejně velkým otazníkem. To jsem ho, ale ještě společně za pomoci převaděče vyprovodila až za hranice bývalých Sudet. Jo, jo, tomu všemu se říká nerozvážné mládí.

Cesta od mlýna podle řeky Javoroky končí v Hlásku. To jsou dva domky, splav u řeky a bývalé Tománkovy lázně. V nich se léčilo hlavně pohybové ústrojí, vydatným pomocníkem při tom byly podávané baňky vysávající krev. Od lázní se pěšinou podle lesa vzhůru přišlo na starou, někde i strmou lesní cestu z Holovous do Machova mlýna v Mezihorí zvaná také Přední Mezihorí. Jedné mrazivé neděle v zimě jsem se s kluky vydala na lyže. Krásně se

jelo po tom jiskřivém sněhu směrem k lesu. Po této lesní cestě jsme sjížděli dolů, avšak náhle jsem ležela v kořenech stromu. Bilance: zlámaná lyže a strašně bolestivé koleno. Místo další jízdy návrat za pomoci jednoho kluka domů a na lyže jsem moc dlouho nestoupla. Stráň, která se rozprostírá na holovouské stráně, nesla v té době jméno Kartouzská stráň. Začátkem dvacátých let byl celý smrkový porost této krajiny napaden řádicí mniškou. Dřevo se tím stalo úplně znehodnocené a o několika let později zase celá stráň byla zničena požárem, který zasáhl i část holovouských lesů. Prý od projíždějícího vlaku.

Chodovice, Chodovice, moje rodná vísko, stále jsi mi v srdci mém, tolik, tolik blízko. Tam v kamenných stěnách světnice a pod doškovou střechou jsem spatřila světlo světa. Došky, ty se dělaly z dlouhé vymláčené žitné slámy. Snopy žita se ve stodole rozprostřely na mlat a obyčejně ve třech se do nich mlátilo cepy, dokud nebylo zrní z klasů venku. Při tom se ze začátku říkalo, pojď mě pomoci, pojď mě pomoci, a když pak byla souhra zajetá, následovalo, dej už pokoj, dej už pokoj. Ale takhle než nastala souhra mlátičů a cep brkl o hlavu mlátiče, to nebylo moc milé pohlazení. Potom ve stodole na konci z patra visícího provazu se přivázal asi 60 cm dlouhý hladký silnější kolík, vzal se malý snopek vymláčené slámy, na silnějším konci se u kraje obtočil provazem a usednutím rozkročmo na kolík se snopek utáhl a zavázal ze slámy pevně zkrouceným povřísem a povřísem se také postupně na sebe kladené přivazovaly na latě přibitých na krovech střechy. V krátké době se mláčení provádělo na mlátičkách k tomu účelu již vyrobených. Elektřinu na pohon mlátičky a řezaček tak zvaný motorový proud tatínek nechal zavést hned, jak se začala provádět elektrifikace ve vsi, kdežto na svícení to trvalo hezkých par let. Do té doby byla jediným osvětlovacím prostředkem petrolejová lampa, venku pak obyčejná lucerna s otevřeným ohněm. Zejména ve stodole a chlévě, kde všude byla sláma, musel být člověk hodně opatrným, aby někde něco nechytlo.

Jako děcko jsem velmi ráda chodívala do chléva k těm našim dvěma hospodářským pomocníkům kravkám Strace a Bělce, usedla mezi ně na žlab a drbala je za ušima. Dělal jim to asi moc dobře. Hlavy položily do klína a jazykem olizovaly ruce i nohy. To však nebylo jemné pohlazení, nýbrž to působilo jako jemnější škrábání rýžákem, tak byly ty jejich jazyky drsné. Samozřejmě na ty holky rohaté usedaly pro ně nepříjemné mouchy, kterými jsem se zabývala tak, že jsem vždy jednu vzala, hodila živou na pavučinu pavouka, kterou měl utkanou v rohu zdi. Ten, když ucítil, že se na pavučině něco pohybuje, vyběhl ze svého úkrytu, mouchu popadl a šup, už s ní byl ve svém úkrytu zpět. Těch pavučin bylo více a tak nevšední zábava byla docela pracná.

Dětství i mládí spolu o dva roky mladším bratrem jsme měly skutečně nádherné, neboť jsme vyrůstali v lásce a shodě našich rodičů. Jen jedenkrát v životě jsem dostala výprask, ale ten stál za to, od tatínka a to ještě k tomu všemu jsem byla jeho mazlíčkem. Naše podařená partička si usmyslela, že bychom si mohli zahrát na válku, holky proti klukům. Ten nápad se zrodil ve chvíli, kdy nedaleko nás jsme uviděli pole s osázenými bramborami. Řádky ne řádky, natě i s bramborami se vytahovaly, ty se z nich otrhávaly a lítaly po poli jako střely. V tomto případě bylo nadmíru jasné, že když majitel uviděl tu spoušť, se radostí nerozplýval a šel to vše hned oznámit na patřičná místa, rodičům. Vidím jako dnes tatínka, když přišel ke mně s v ruce držícím potěhem a ten přes mamincino bránění měl na celé mé zadní části těla posvícení. Potěh byl řemen, kterým si ševci a tím můj tatínek byl, upínali na kolenou boty před prováděním jejich oprav. Také jsem si to zkusila. Jednoho dne, když jsem byla sama doma, vzala jsem verpánek (ševcovská stolička), sedla na něho, položila botu na kolena vzhůru podrážkou, řemenem navlečeným na noze přitáhla botu na kolenu, vzala do ruky půrek, klepla na něho ševcovským kladívkem a do vzniklé dírky nasadila malý dřevěný floček, který se pak opatrně přiklepl kladívkem do podrážky. Zaklepla jsem jich několik a nezlomila ani jeden. Důležitou potřebou ševce byl i knejp, ostrý to nůž přizpůsobený k řezání kůže. Tatínek byl dobrým ševcem. Tenkrát začaly být v módě filcové holínky a mně, aniž jsem se mu o tom zmínila, je též zhotovil. Světlounce béžový filc od kolen po kotníky, spodek pak světle hnědá kůže. Pane jo, v nich jsem si pochodila. Viděla jsem také, jaké boty zhotovil jedné starší paní, která měla nohy zdeformované kotníky a hotovy byly v krátké době, kdežto maminka? Co jí to dalo práce, aby jí boty, které nepotřebovaly zatím ne příliš velkou opravu, konečně spravil.

V Chodovické osmileté obecní škole jsem 1. září 1927 zahájila školní docházku. Pan řídící byl hodný, s námi dětmi to uměl, paní řídící to zase uměla s ním zvláště, když potřebovala uvést do pořádku zeleninové záhony. Často jsme vytrhávali na nich plevel a nenapadlo nikoho z nás, aby se pronášely nějaké námitky proti, a docela spokojeně jsme se popelili v hlíně za veselého brebentění. Nevím již, z jakého důvodu jsem z druhé třídy přestoupila rovnou do čtvrté a z této jsem pak odešla do hořické měšťanky, asi jsem se dobře učila, na to se již nepamatuji. Tenkrát tři a půl kilometru do Hořic a zpět, den co den šlapat pěšky v zimě, v létě, za každého počasí, dopravním prostředkem byly vlastní nohy, to nebyl žádný požitek. Autobusy v té době zatím ještě vůbec nejezdily a jízdní kola pro děti? Nebyla, neexistovala. V zimě přesto jsem měla několikrát štěstí, že když jsem vcházela z chodovické cesty na silnici, dojevy mě koňským spřežením táhnuté saně, vezoucí paní správcovou z holovouského velkostatku, která doprovázela svoji dceru do hořické školy, kočí zastavil a já mohla usednout na sedátko vzadu saní, a jak jsem si libovala, že nemusím šlapat v tom sněhu. Státní silnice, to nebyla asfaltka, ale obyčejná štetovaná silnice. Betonka z Hořic za Holovousy se stavěla v třicátých letech Konstruktivou Praha,

visitka této firmy byla viditelná v každém rohu panelu a ne jako dnes, kdy je téměř neuznávané toto uvádět na provádění takovýchto prací. Dále pak až do Jičína byla vybudována asfaltka. Provoz automobilové dopravy se začal stupňovat a začaly jezdit i autobusy.

Na měšťance mimo povinných předmětů bylo též vyučování nepovinných a to jazyků němčiny, ale ta byla ve čtvrtém ročníku již povinná a francouzština, jejich výuka však byla v odpoledních hodinách. Těch hodin nebylo v týdnu tolik, takže jsem se do jejich vyučování též zapojila. České pohraničí bylo až na opravdu malé výjimky obydlené obyvateli německé národnosti, Čechů byla menšina, takže nebylo nic neobvyklého, že si přes prázdniny rodiny české braly školáka z rodiny německé a náš šel do rodiny jejich za účelem jazykové konverzace. I moje rodiče napadla tato myšlenka, takže jsem dvoje prázdniny prožila tímto způsobem. Byla zde však ještě jedna nemilá skutečnost. Začátkem 30. let se ujal moci Hitler a jeho soukmenovci u nás začali radikálně zvedat hlavu. První prázdniny v této době jsem prožívala v rodině německé v Mönchsborfu – dnešní Klášterská Lhota mezi Kunčicemi a Hostinném. Když se prázdniny chýlily ke konci, české děti, které tam byly rovněž na tak zvaném handlu, odjely a já, jelikož tatínek neměl možnost si pro mě dojet, musela jsem ještě několik dní počkat. Jeden den z dlouhé chvíle, zašla jsem si ke kolem tekoucímu Labi a začala jsem se v něm brouzdat po kamenech. Najednou se na břehu objevila parta německých výrůstků přibližujících se za patřičného hulákání s výrazným v něm křikem, ty česká sv....., co tady ještě děláš, prásk a kámen jsem měla na hlavě. Leknutí bylo příšerné, ale podařilo se mi úprkem zmizet mezi domky z jejich dohledu. Na štěstí mi zůstala na hlavě jen boule. Nikomu jsem o tom neřekla, vlasy to místo zakryly, a když se objevil tatínek, šťastná jsem s ním ujížděla domů.

Prázdniny v následujícím roce jsem prožila v Mníšku u Liberce v rodině zemědělce. Tam bylo ovzduší alespoň na povrch klidné. Snad k tomu přispěla přítomnost našich vojáků, kteří tam měli cvičení, chodili ve dvojicích a sledovali dění kolem sebe. V tomto čase se objevil na scéně Konrád Henlein jako představitel nově utvořené politické strany pro německé obyvatelstvo v našem pohraničí. V rodině, kde jsem prožívala dny prázdnin, byli lidé rozumní, měla jsem se dobře, s paní jsem se spřátelila na tolik, že jsem téměř nepocítovala, že bydlím u cizích. Jednoho dne jsme se spolu vydaly do Liberce, že se také podíváme do města. Cestou od nádraží jsme se věnovaly prohlížení výkladů a až když jsme byly v ulicích vedoucí k radnici, tam od ní uslyšely jsme rámus, který se neustále stupňoval. V tom jsme spatřily přibližující se průvod odrostlých chlapců mimo jiné v krátkých kalhotkách a bílých podkolenkách mlátících do bubnů až uši zaléhaly. Ten hnusný odporný řev bubnů v duchu slyším někdy ještě dnes. Život českých rodin byl den ode dne nesnesitelnějším, ve značných případech i v ohrožení života, a že některé četnické stanice byly násilně zlikvidovány úplně, nebylo žádnou zvláštností. Poměry se stále zhoršovaly až tak, že v září r. 1938 byla vyhlášena mobilizace. Jaké však bylo překvapení našich vojáků k pevné obraně státu nastoupivších, když jim bylo oznámeno, aby složily zbraně. To se dokázali zástupci západních států urychleně sejít, o nás a bez nás rozhodnout o našem osudu a vyslat do Prahy svého vyjednavče lorda Chamberleina s výzvou, abychom vyhověli Němcům v jejich požadavcích. Těžké přetěžké bylo rozhodování tehdejších našich vládních činitelů s tímto jednáním souhlasit. Nakonec se tak stalo a od toho okamžiku se celé české pohraničí obývané Němci stává nedílnou součástí Říše pod názvem Sudety.

Po čtyřech ročnících měšťanky jsem po zkouškách byla přijata na dvouletou veřejnou obchodní školu spojenou se čtyřletou obchodní akademií. Ředitelem byl RNDr. V. Buřil pocházející z obce Choteč nedaleko Lázní Běláhoř, vyšší štíhlé postavy, Sokol tělem i duší. Proto také byl za války uvězněn a domů se nevrátil. Vzpomínám si, jak přišel jednou do třídy, vyvolal jednoho žáka, který při odpovídání na otázky se klaněl na všechny strany, načež ho pan ředitel přerušil slovy: „Človče nešťastná, to jste mladý muž, vždyť stojíte jako třtina větrem se klátící.“ Přál si, aby se z nás stali přímí a slušní lidé. Škola v r. 1937 skončila, vysvědčení v ruce a co teď. Hospodářská krize se nelepšila a já zůstala na krku rodičům.

Asi za 4 měsíce nato, zastavilo před naším baráčkem auto a z něho vystoupivší 2 pánové šli k nám. A důvod? Potřebovali kancelářskou sílu na velkostatek v Myštěvsi, byl totiž jeden z nich jeho správce. Ten viděl před sebou mládě školet odrostlé, nejisté, praxe žádná, takže sjednání pracovních podmínek bylo snadné. 100,- Kč hotově na ruku, byt a strava, úprava dalších podmínek dle zapracování. Vědoma si toho, že rodičům odlehčím, jsem přijala. Druhý den přijel zahradník s malým valníčkem, naložily se peřiny a já po rozloučení s rodiči jsem se vydala na cestu do života. Nevěděla jsem, co vlastně budu dělat a tak prvním úkolem bylo zpracování pracovních listků od šafáře a výkonu párů spřažených kusů hovězího dobytka – volská spřežení. A pak práce kolem mléka. To byla chladná komora, kde se nadojené mléko večer nalávalo do připravených malých butelek zákazníkům a zbývající pak do velkých konví do mlékárny. Večer, než se komora zamkla, byla smetana v nádobách již pěkně ustálá a mě to svádělo k tomu, abych si prstem sem tam někde smetanu pěkně olízla. Byla to dobrá pochoutka, a jak mi svédčila, zejména jak kůže na obličejí byla jemná. Ráno to bylo ovšem horší. Ve 3 hodiny vstávat, nádoby s mlékem vydat zahradníkovi, který je naložil na valníček a odvážel ho do Nového Bydžova, kde je předával jednotlivým zákazníkům. To bylo zlé pro mladou holku, den co den, takhle brzy vstávat a někdy to bylo opravdu těžké mě včas vzbudit. Byt jsem měla nahoře v pokojíčku pod vikýřem, a aby se mnou nebyly v tomto směru stále potíže, učinila jsem se zahradníkem spolu dohodu, že opatřím dostatečně dlouhý provázek, den co den si

ho každý večer před spaním uvážu na nohu a ráno mě zahradník zatáhnutím provázku vzbudí. A bylo po problémech. V září roku 1938 byla vyhlášena mobilizace. Správce musel také odejít a já zůstala na statku sama s naprosto neschopným šafářem organizovat práci. Běžné, ty se prováděly dále, ale nastávaly podzimní. Brambory sice byly sklizeny, ale byla zde řepa a podzimní oves. Řízení prací jsem neznala a nevěděla ani kde se lány polí nachází. Z toho důvodu mi šafář osedlal koně, bylo to takové dobrotisko, asi vytušil, co to na svém hřbetě nese za umělce a snažila se alespoň podívat, v jakém stavu se pole nachází a přimět šafáře něco začít dělat. Východisko z této zoufalé situace jsem raději vyřešila tím, že jsem si nechala zapřáhnout koně do kočáru a jela do blízkého zámku k majitelce a snažila se jí vylíčit vzniklou situaci na statku. Ta mi ovinula svou ruku kolem ramen a přitom pravila: „holčičko milá, neplač, toto jsem předpokládala a již jsem volala Frankovi, tj. synovi, který přijede a vše potřebné zařídí. A ty se vrať zpět a buď klidná. Poděkovala jsem jí a již s lehčí hlavou jsem se vracela zpět domů. K tomu všemu jsem se dozvěděla o narození mé sestřičky, aniž bych měla tušení, že se něco takového u nás připravuje, a proto se mi nechtělo té zprávě vůbec věřit. Byla to skutečnost a tak jsem to také brala. Mobilizace byla zanedlouho odvolána a správcovým návratem se vracelo vše do běžných kolejí. To, co jsem vše zažila a jaký mi byl dáván směr další práce, se mi znelíbilo tak, že jsem jednoduše odmítla na statku dále pracovat a bylo po zaměstnání. Zase stěhování, ale zpět domů k rodičům a pokračování doby bez práce.

V období pozdních školních let tatínkovi ševcovina i za pomoci maminky, která pracovala jako lesní dělnice, nestačila na uživení rodiny. Proto se stal z tatínka zedník, časně ráno odcházející z domova a s pozdějším návratem. Samozřejmě, že jsem nezůstávala stranou a snažila jsem se jim vypomáhati, jak se dalo. Třeba i tak, že v jarní době po návratu ze školy měla jsem připravený vůz s naloženým hnojem. Do vozu jsem zapřáhla kravky a jela jsem s ním na pole. Kopáčem jsem stahovala hnůj na hromádky, které po ukončení vývozu se ručně vidlemi rozhazovaly po celém poli. Takto připravené pole pro sázení brambor. Do vybrané brázdy se ručně kladla sadba asi na šlápotu bory od sebe a zaorávala se. Z neustálého ohýbání záda bolela, ani se člověk nemohl pořádně narovnat. O dalších prázdninách mimo jiných běžných prací jsem vypomohla též i s podmítnutým sklizeného kusu pole. Naložila ruchadlo na vůz se zapraženými kravkami a jela na pole, přepřáhla krávy do ruchadla a dala se do práce. Věčně bosa, strniště ne strniště, v krátkých šortkách chodila jsem za ruchadlem mělce za orajícím zbytky sklizeného obilí. Blížilo se poledne, což cítily i ty kravky, ale já jsem nechtěla polevit a teprve po skončení práce jsem jela domů. Maminka moc radosti z mého pozdního návratu neměla, neboť kravky, zvýšenou námahou vysílené, měly velmi nízký výsledek večerního dojení. Kus pole, to byla výměra nejčastěji kolem jednoho korce a zhruba 3,6 korce byl 1hektar. Zaměstnání jsem ještě po několik měsíců neměla. Tam, kde jsem měla na základě získaného vzdělání pracovat, požadovali ne malou finanční kauci, na kterou jsem ale neměla. Až jednoho dne začalo přece jen svítit. Politická strana domkařů a malorolníků měla sekretariát v Hořicích, na kterém se po odchodu zaměstnankyně uvolnilo místo v kanceláři. Vlivná členka výboru této strany z vedlejší vesnice se mě tázala, zda bych o toto místo neměla zájem. A já přikývla. Bohužel ne na dlouho.

Přišla německá okupace i zrušení politických stran. Utvořila se jedna nová strana Němci povolená – Národní souručenství. Ta přebrala sekretariát i s pracovníky, když měli zájem zůstat. A já zůstala. Novou přijímací zkoušku jsem prováděla tak, že z pražského ústředí mi byla po telefonu čtena část nějakého projevu, který jsem musela těsnopisem zachytit, převést do normálního písma a zaslat zpět na ústředí. Asi to bylo v pořádku, když jsem byla přijata. Plat nebyl sice nijak oslnivý, ale bydlela jsem u rodičů se vším všudy, takže ani o to stravování jsem se nemusela starat. Bylo by to ode mne velmi špatné, kdybych se nechala jimi zadarmo živit, a tak obyčejně každou sobotu jsem zakoupila maso na neděli pro celou rodinu, sem tam někdy něco pro o 17 let mladší sestřičku a v případě nutné potřeby i na údržbu domku. Bratr jako kluk toho moc nepotřeboval. První, co jsem si pro svoji potřebu zakoupila a to ještě za přispění rodičů nové dámské kolo, kola i blatníky chromované rámy v barvě slušivé zeleně, zkrátka krása. Však jsem si ho opatrovala a běda, když si ho chtěl někdo vzít. Vidina dovolené, strávit ji na cestách jízdou na kole, stala se skutečností. Jednoho dne jsem jednoduše oznámila doma, že nastupuji na týdenní dovolenou a druhý den, že odjíždím k tetičce do Šlapanic u Brna, kolo, že si беру s sebou. Strýček, mamčin bratr, byl mlynářem a po celý týden pracoval ve mlýně v Dolních Kounicích, takže tetička žila v domku sama, dcera s rodinou bydlela v domku ve vedlejší ulici. Milá teti doslova zářila radostí, když jsem se náhle před ní objevila. Když jsem jí však vysypala účel mé návštěvy, vycítila jsem značné ochlazení z našeho shledání. Ona totiž měla vždy připravenou ke spravování kupu ponožek, které jsem jí vždy při mé návštěvě spravila a tentokrát jí to nevyšlo. První den po mém příchodu jsme měly k obědu kynuté knedlíky s meruňkami, které jsem měla ráda. Hned druhý den ráno jsem vstartovala na cestu, na kterou mi teti přidala též několik zbylých knedlíků s tím, že mi po cestě přijdou k chuti. Měla pravdu. První cíl Kroměříž. Silnice dobrá, hezky se mi za pozorování okolí po ní ujíždělo, ale že za mnou jede na kole mladík, jsem zpozorovala, až když na mě promluvil. V docela družné zábavě nám cesta ubíhala a před námi se objevila Kroměříž. Prohlídka arcibiskupských zahrad byla první plánovanou zastávkou. S mým souhlasem jsme je prošli společně. Skutečná nádhera, stálo to zato. Zde se naše cesty rozešly, neboť on nabral směr na sever na Oslavu a já se stáčela jako k jihu směrem na Napajedla a dále na Luhačovice, světoznámé lázně, ve kterých se léčila a také i neléčila vyšší smetánka tehdejší naší, ale i cizí společnosti. Jako obyčejně v krátkých šortkách v ušmudlaném již tričku, na nohách v rozšláplých, nevím jak dlouho používaných bot, jednou rukou vedoucí kolo a v druhé ruce držící pohár a

z něho upíjející výborné podmásli zakoupené při cestě. Kráčela jsem po chodníku mezi lázeňáky zvědavě si pozorující okolí. Po odlehčující procházce jsem znovu nasedla a vzhůru do dalšího cíle Otrokovic a Zlína, to nebylo již tak daleko. Na jeho náměstí jsem dorazila krátce po poledni. Ale co to? Na náměstí ani človíčka nebylo ke spatření, kolem dokola ticho a co se tak nerozhodně rozhlížím, ozval se za mými zády ne příliš příjemný hlas: „Kde jste se tu vzala, a co zde děláte?“ Myslím, že to vidíte a raději mi řekněte, kde najdu turistickou noclehárnu. Je hlášen nálet, okamžitě zmizte do úkrytu, bylo mi ostrým hlasem nařizeno, tam do té ulice. Stála jsem ustrašená a nerozhodně očima bloudila, kam si to mám vlastně namířit. Asi ho to značně dopálilo, když se rázně ozvalo: „Tak jdeme.“ A za policejní asistence jsem byla zakrátko zavedena do zlínského protiletického krytu. Letadla přelétla, nálet odhlášen, turistická noclehárna nalezena, takže po vyřízení přijímajících formalit se mohlo začít s očišťováním tělesné schránky a doplňováním zatracených kalorií. Po provedení těchto úkonů, zůstalo tělo v klidu, bez sebe menší námahy, což ale mělo za následek, že se dostavil pocit únavy, té se člověk nemůže zbavit jinak, než že si vzít deku, zabalit se do ní a spát. Tak se také stalo. Ráno po odevzdání zapůjčených lůžkovin nastal start k pokračování další etapy. Silnice pěkná přede mnou, sluníčko svítí nade mnou, jsem si notovala, spojit to však s rytmem šlapacích pedálů se moc nedařilo. Pěkný kus cesty byla mi provázející společnicí řeka Morava, její voda zvolna tekoucí regulovaným korytem rovinatého kraje se v dálce třpytila v paprscích slunce jako stříbrná nitka. Lehké štípnutí v noze mě sice vytrhlo ze sledování projížděné krajiny. Šlapala jsem však dál, přerušení jízdy mě ale stejně neminulo. Pohled na holenní kost nebyl nijak vábný, pobolívající místo hrálo hodně růžovou barvou a uprostřed černý puntík, muška. Po odstranění, ještě že jsem měla v tašce lahev pitné vody, kterou jsem kapesníkem v ní namočeným postižené místo očistila, zavázala a pokračovala dál v přerušené jízdě. Po návratu domů jsem musela stejně s tím jít k lékaři a trvalo to ještě hodně, hodně dlouho, než se noha dala do pořádku. Ještě dnes po tolika letech, toto místo jest citlivé. Uherský Brod, Uherské Hradiště a Kunovice byla místa, kterými jsem projížděla anebo je míjela, až na jednom ukazateli cesty jsem uviděla směr Slavkov. Odbočení na silnici vskutku bezvadnou, takže cesta pod koly ubíhala, ale ne již tak rychle. Blížilo se stoupání nahoře kolem hradu Buchlov, pod ním ves Buchlovice. Jízda mi začala dělat jisté sedací potíže, takže chť nechť jsem z kola musela sesednout a krok za krokem jsem prožila pomalu vzhůru. Musel to být na mě zajímavý pohled, když vedle mě zastavil přijíždějící nákladník naložený štěrkem, na dotaz řidiče, zda nechci svézt, jsem radostně přikývla. Směr a cíl byl shodný, takže kolo mi řidič naložil na štěrk, mne pomohl usadit se na štěrku za kabinou a vyjelo se. Ještě, že bylo pěkné počasí, auták vzhledem k přepravovanému nákladu nemohl nijak rychle ujíždět, byla proto moje téměř poslední etapa na zvláštním prostředku docela zajímavá. Slavkov, konečná, sestupovat, rozloučení s poděkováním a nástup na poslední etapu. Šlapanice, konec dobrodružství, ne ovšem v pravém slova smyslu. Tetička, když jsem se tak nečekaně před ní zjevila, spráskla nade mnou ruce, z přednášky o nějakém rozumu či nerozumu bláznivého mladého děvčička bylo vnímáno snad teprve desáté slovo, hlavně jsem si přála zbavit se, co nejrychleji cestovní špíny, nasytit se, zalehnout, spát a spát. Druhý den bylo sluníčko hodně vysoko, když jsem opouštěla místo odpočinku a po všech těch ranních udržovacích pracích na lidském těle jsem se také věnovala svému dopravnímu prostředku, jehož stav byl nesrovnatelně lepší, než v jakém jsem se po návratu nacházela já. Doba volných dnů skončena, druhý den krátké rozloučení s poděkováním tetičce a návrat domů, kde zase pro změnu maminka měla připravenou nějakou tu prácičku.

Každodenní mojí starostí byly husy, které maminka vždy z jara kupovala jako housata. Když byla odrostlá a začala se proběhovat narůstajícím peřím, bylo zapotřebí přidávat jim zelené krmení a to bodláky, přesličky ještě s jinou listnatou trávou. V té době neexistovaly ještě malé ruční řezačky na kopřivy, které se musely každý den ručně krájet s namíchanými mačkanými bramborami, a bylo připravené noční krmení. To byl nescíslný počet bramboráku – velké košíky na brambory – napěchovaným bodláčím a jiným zeleným krmením, co jsem musela nanosit. V naší vesničce nebyla žádná náves s rybníkem, kam se v takových obcích husy i kachny, každé ráno vyháněly. Při dobrém opatrování husy vyrostly jako z vody a přišla doba, že začaly ztrácet peří, to byl čas, aby se peří oškubalo s hustým prachem (jemné chmýří), které se pak v zimě dralo. Peříny byly totiž součástí výbavy děvčete a obvykle jich bylo na 2 postele. Samotné šhubání nemělo být pro husu utrpením, kdy jí jemné prachové peří bylo doslova orváno až místy do krve. To maminka nikdy tak nedělala, pouze prothávala. Některá silnější brka pod křídly musela také zůstat, aby složená křídla zůstala na huse a ne, aby se ploužila po zemi. Husa musela zůstat husou, i když to pěkné bílé peří jí bylo odebráno. Na podzim, když po třetím šhubu obrostly, nechaly se 1-2 kusy doma pro vlastní spotřebu, ostatním se svázala křídla a nohy narovnal se na trakař a směr Hořice do trhu. Milé husy o průměrné váze 7 kg brzy z trakaře zmizely a s maminkou spokojené s tržbou jsme se vracely domů.

Jako již mladé holky, scházivaly jsme se vždy navečer, když bylo doma po práci na hřišti, tropivaly zábavy různého druhu, až jsme přišly na to, že bychom si mohly zahrát volejbal, ten nám ale nijak moc nešel, protože většina z nás byla menších postav, a tak se objevil další nápad s házenou, která se nám hned zalíbila. Zakrátko se nás ujal pekařský dělník, jako trenér a vedl nás se vší odpovědností dobře. Pod hlavičkou SK Holovousy jsme úspěšně hrály i mistráky. Sportování nám však moc dlouho netrvalo, neboť dříve jedna a pak postupně další,

mezi nimi samozřejmě i já, daly přednost chlapcům, se kterými jsme začaly vážně chodit. A co následovalo dále, bylo jasné. Úplný rozpad klubu.

Svého chlapce pro jeho práci v Reichu jsem doma neměla, jeho maminku jsem velmi často navštěvovala, a i když jsem byla nevěsta bez věna, velmi si mě oblíbila a já ji též. Byla jako moje druhá maminka. Nevěřím proto tomu, když někdo tvrdí, že jsou všechny tchýně vůči svým nevěstám v chování stejné. Na chalupě hospodařila po smrti svého manžela sama se svým starším synem. V maštali stál takový pěkný vysoký kůň, Genus mu říkali. Po žebříku, aby člověk lezl, když by si chtěl na něho sednout a já tolik jsem si přála to učinit. Při jedné návštěvě jsem se hospodáře zeptala, zda by mi ho neosedlal. Přání mému bylo vyhověno. No jo, co ale dělat teď, přece v tepláčkách a bosa jsem se na takovou cestu vydat nemohla. Po velkém přemítání jsem si vzpomněla, že mi jednou sestřenice ukazovala v krabici složené černé rajtky, pravé černé kozačky s o něco málo vyšším podpatkem, než obyčejné boty mívají. Plnění mé touhy se začalo uskutečňovat. Na to hned druhý den jsem si natáhla rajtky, bílou halenu, vlezla do kozaček, sedla na kolo a hajdy za uskutečněním svého snu. Po příjezdu na místo mi hospodář koně osedlal, pomohl mi na něho sednout, převzala jsem uzdu a vyjela na silnici směrem na Hradištko a dál. Tehdy byl pěkný sluneční den, podkovy vesele klapaly v rytmu po silnici a já ze sedla se dívala daleko do kraje v duchu si říkajíc: „Bože, ten svět je tak krásný, proč ty lidi jsou tak vůči sobě zlí, závistiví bez vzájemného pochopení.“ Když náhle z toho přemítání jsem byla vyrušena hlukem příjezdějího vlaku. Ten se Mezihořským údolím rozléhal až tak, že se i milý Genus lekl a vyrazil tryskem vpřed. Jelikož jsem takto jezdit neuměla, chvíli jsem se sice v sedle udržela, ale po té jsem cítila, jak se šinu po koňském zadku k zemi. Dopad na tvrdou silnici byl poměrně dobrý. Zůstala jsem sedět opřená lokty o zem, ohmatáním těla jsem zjistila, že kosti jsou v pořádku, jen zadní strana těla byla bolestivá, ale i to brzy přešlo bez následků. Vstala jsem a šla za koněm nedaleko se pasoucím u příkopu. Ten mě spatřiv k sobě přicházet, popošel vždy o kousek dál, asi zkoušel stabilitu mých nervů. Když uznal, že těch hrátek by mohlo být dost, nechal se vzít za uzdu a společně jsme začali kráčet k blízkému mlýnu. Chůze mi byla taková nějak zvláštní a příčina? Na silnici ležel doslova z kůže vyrvaný podpatek z jedné ze zapůjčených bot bez vědomí strýčka. Holinky i kalhoty byly jeho památkou na ukončenou světovou válku a já to takhle zřídila. Část této jezdecké výstroje dostal strýček od ruského kozáka, když jako legionář se vracel z války po železniční magistrále přes celou Rus až do Vladivostoku. Již se nepamatuji na to, když říkal, v kterém místě se dělila na 2 části. Jedním směrem byl právě Vladivostok a odtamtud lodí do západní Evropy nebo snad až k americkým břehům a pak teprve do Evropy, to byla část Severní. On však jel tou druhou směřující na jih zvanou Jižní. Cesta to byla plná utrpení a strádání, dlouhá a nebezpečná, přerušovaná napadáváním zbytky ruské armády, přesto se však dostal domů zdravý. Nedalo se nic jiného dělat, než všechno zase uložit do krabice a uschovat dobře na své místo. Po příchodu na dvůr mlýna mě zpozoroval mlynář a spatřiv můj zbědovaný stav, koně mi podržel a pomohl mi znovu na něho nasednout. Zpáteční cesta již nevedla po silnici, ale starou lesní cestou přes kopec. Na ni jsem se vrátila na kraji vsi a po krátkém ujetí jsem odbočila za příjezdovou cestu na dvůr chalupy. Milý Genus ucítil vůni domova a dal se do nepříjemného a rychlého klusu. Nebýt hospodáře stojícího venku na kraji záhrobně, který zvucným hlasem jeho běh zastavil do maštale včas, bylo by zakončení mého výletu asi moc špatné.

Bylo samozřejmostí, že jsem každou neděli po obědě sklízela ze stolu nádobí, narovnala do škopku, samotné mytí jsem ale hned neprováděla. Proč? Přece pro dobré zažití je zapotřebí chvilka klidu. Toto rčení však maminka neuznávala, nejdříve to uklid', a pak si dělej, co chceš, to byl její konečný resultát. Jakmile se však vzdálila, popadla jsem neviditelně připravený Krásný román – Rodokapsy, Večery pod lampou a ještě i jiné byly lehkou rychločetbou a zmizela jsem. Když po návratu maminka zjistila, že stav úklidu je neměnný, volala mě. Ozvala jsem se jí a moc nerada jsem opouštěla takový malý dřevěný domeček, kde se docela dobře pobývalo, a hltaly se řádky zamilovaného románu. Příští neděli jsem se na několikeré volání neozvala, a tak si mě vyzvedla osobně. Tak takhle ne a přemýšlela jsem o novém úkrytu. Vzrostlá široká jabloň na zahradě, opravdu široká, s hustými větvemi až na zem. Hned následující neděli nový vynález zkoušela. Po krátkém kmeni jsem se lehce vyšplhala do koruny a usadivší se na silných větvích zahloubala do čtení bez obavy, že budu rušena. Pane, to jsem se ale zmýlila. Netrvalo dlouho a volání mého jména se neslo zahradou. Tentokrát jsem byla zticha, avšak to by nesměla být maminka, ta se jen tak lehce nevzdávala. Pochodila po zahradě a směřovala k plotu, za kterým již byla pole, zda se tam někde v trávě nenacházím. Tušila jsem, že jde kolem jabloně, tím směrem jsem se také ohlédla a co nevidím. Maminka stojí mezi rozhrnutými větvemi s v ruce držícím hlasovacím právem, vařečkou. A jejej, tady to již asi jen tak lehce neprojde, myslím si, ale jak z toho vyjít bez pohromy, mě nenapadá. V tom se ozval velitelský hlas: „Pojď dolů, nemohu, nepůjdu, byla má odpověď.“ Po nastalém dohadování vidím, jak maminka se snaží vyprostit z větví a jít blíž pod jabloň. V mžiku jsem sjela po kmeni na zem a po krátkém běhu vyskočila v rohu plotu na sloup a čekala, co se bude dále dít. Počkej, až přijdeš, ozval se hlas maminky, která se již vracela zpět domů, ale směrem ke vchodu ze dvora. Když jsem toto spatřila, úprkem jsem letěla také k domovu, ale ke vchodu druhému, síň, to je chodba, která měla 2 vchody proti sobě, jeden z ulice a druhý ze dvora, pustila se do práce a než se maminka vrátila, bylo vše téměř hotovo a to počkej, až přijdeš, se nenaplnilo. Asi zůstalo zapomenuto někde na dvoře.

Za doby trvání politické strany Národní souručenství vznikla druhá politická strana Liga proti bolševismu. Nevím, zda ještě žije pamětník toho, že viděl někde na vývěsní tabuli vylepený plakát, na kterém byla výrazně namalovaná ruka s polootevřenými prsty a u ní nápis, Uchopí-li tě, zahyneš. Byla to strana silně odporující tehdejšímu politickému dění a jejími členy na našem okrese byly vesměs výrazné osobnosti ze všech vrstev obyvatelstva. Politická situace se začínala měnit až tak, že se členové mohli ocitnout v ohrožení života, a proto bylo rozhodnuto, aby se členské seznamy našeho okresu raději zavčas na ústředí v Praze vyzvedly a zlikvidovaly. Nebylo to však jednoduché. Ve vlacích a na nádražích byla prováděna kontrola všech osob bezpečnostními orgány. Na základě toho jsem byla požádána, abych tuto službu provedla, což se mi podařilo, ale srdce mi strachy tlouklo až v krku, když jsem na nádraží čekala na odjezd vlaku a kolem mne přecházeli uniformovaní muži a na mě často spočinul jejich pohled. Po r. 1938 došlo k postupnému osazování naší země Němci a netrvalo to tak dlouho a vypukla 2. světová válka. Německá armáda včetně částí armád sousedních zemí odjela na frontu. Od nás povolán nikdo nebyl, ale netrvalo dlouho a byl povolán celý 21. ročník chlapců i děvčat a část ročníku 22. až 24. na prázdná místa v továrnách válečného průmyslu v západním Německu nejvíce za války bombardovanými. Dále nám pak byly stanoveny kvóty na odvod zemědělských výrobků, které jsme museli dodávat do vojenských skladů, a tak nastalo přidělové hospodářství. Zavedla se evidence hospodářského zvířectva, z toho pak byla určena kvóta odvodu mléka, udělat si domácí zabijačku pouze na povolení a se stanovením odvodu vyškvařeného sádla a kruponu tj. stáhnuté kůže, slepic pro vlastní spotřebu 10 ks, jinak když jich bylo více, byl určen odvod 60 ks vajec z každého kusu. Samozřejmě, že ti tak zvaní kovozezemědělci, kteří měli kolem 1ha vlastní půdy zemědělské, jich měli o několik málo kusů více, takže když byla avizovaná kontrola, pochytały se a s bedničkou se rychle ukryly na předem připravené místo. Na všechny druhy základních potravin byly vydávány měsíčně lístky s vyznačením množství a druhu, bez jejich předložení se nenechal ani rohlík koupit v obchodě. Ve městech byly obyvatelům vydávány na všechny přidělové potraviny, kdežto venkov byl považován za samozásobitele a dle toho je dostával. Obyčejně to byl chléb, všechny druhy pečiva z mouky, maso a vše, co z něho bylo vyrobeno a někdy též i mimořádně malé množství cukrovinek. Lístků byly 3 druhy. Pro běžné obyvatelstvo, druhý pro těžce pracující a 3. pro velmi těžce pracující, tento druh měli horníci v dolech a pracující v těžkém průmyslu, ti měli nejvyšší přidělové dávky. Nebylo lehké s normálními přidělenými dávkami na venkově vyjít, neřkuli ve městě, a proto město začalo hledat útočiště na venkově, kde přece jen se podařilo něco ze základních potravin obstarat za mírnou cenu. Ale ouha, v krátké době se začali vyskytovat jedinci, kteří začali požadovat ceny mnohem vyšší, a docházelo to již tak daleko, že začínal jeden druhému závidět a nebylo málo těch, co šli někoho udat. Následovala kontrola. Obyčejně se našel hrnec vyškvařeného sádla, k tomu se přidala miska s vejci, sebralo se to a odvezlo do města, kde se to dalo do výkladní skříně jako důkaz, jak si žije venkov na úkor města. Ještě k tomu přiložena vizitka s uvedením jména a novým označením venkovský keřas. Téměř ve všech případech se jednalo o rodinu s malou chovnou základnou, zato u těch větších, byly kontroly v hodně málo případech, což se projevovalo na způsobu jejich života.

Rodiče se v této době také rozhodli, že si na černo opatří malé selátko. Také se tak stalo. Chudáček malý se ocitl v tmavé nepříjemné komoře se záhadnými dveřmi vedle vchodu dolů do sklepa. Do rohu se mu dala otýpka slámy, menší korytko, do kterého se mu dávalo velmi dobré krmení, mohlo se klidně říci, přednášelo se mu. I když přežívalo ne zrovna v příjemném prostředí, pěkně prospívalo a stalo se našim milým čundou. Horší a mnohem namáhavějším bylo udržování v čistotě, ale zvládlo se to. Den po dni utíkal a nastala hodina ha, kdy se život čundy naplnil. Žádný masopust se nekonal, veškeré dění kolem toho se muselo dít s velkou opatrností, aby nikdo nic netušil. Je pravda, že ovárek byl, trochu jitřnic a tlačenek také, aby se zužitkovaly droby, ale maso, hlavně maso, že bylo. To se po řádném vychlazení rozřezalo na kusy a obalené v soli se narovnaly do dřevěného štanlíku, aby se proleželo. Asi po 3 týdnech se kousky vyndaly, znovu potřely solí s přidáním trochu utřeným česnekem a narovnaly již jen na několik dnů do štanlíku a zalily lákem, vodou. Když bylo maso pěkně proleželé, propíchaly se párky masa na háčky a zavěšené na hůlky se narovnaly do udírny. Tu si tatínek upravil v komíně sám. V topeništi, které bylo upraveno ve zdi, neboť přímo pod masem se topit nemohlo. Nejlepším topením bylo tvrdé dříví a z toho švestkové. Jednoho dne, kdy se maso udilo, tuším, že to byla neděle, kdy jsme seděli po obědě u stolu, se najednou rozlétlý dveře a v nich uříčený bratr, který byl s kluky někde venku u lesa, zakřičel: „Sedíte si tady a to, že vám tady hoří udírna, nevidíte. Hadry, pytle, vše co bylo po ruce, se rychle namáčelo a dávalo na oheň. Jen to syčelo, oheň se však podařilo uhasit. S masem to ale bylo velmi špatné. Ohořelé párky, co zůstaly a ležely na zemi, i když se řádně očistily, velmi pomalu se spotřebovávaly, neboť maso bylo odporně hořké. Čundo, čundo náš, že takový hle bude konec tvůj nás ani ve snu nenapadlo.“

Nedostávala se nám mouka, tak jednu neděli dopoledne, půjčil mi dobrý selský synek koně s lehkým vozem, na který tatínek naložil pytel pšenice, a jela jsem ji vyměnit za mouku do Ludvíkova mlýna za Hořicemi. Musela jsem jet polními cestami, ale okrajem města jsem byla nucena také. Do mlýna jsem dorazila v pořádku, výměna byla za slušný poplatek provedena, takže jsem mohla vyrazit na zpáteční cestu. Přes město jsem začínala mít strach, zda nebudu někým zastavena, ale když jsem se pak zase ocitla na polních cestách s alejemi stromů, klid se mi vrátil. Po silnici jet bylo hodně nebezpečné, protože z Chodovic do Hořic to byl pěkný kousek a člověk si nebyl jist, zda nepotká nějakého „zvědavého“ člověka. Dopadlo to dobře, takže jsem koně s povozem vrátila

s poděkováním. Protože spotřeba chleba byla větší, než co jsme si mohli koupit na lístky a zásoba žitné mouky na domácí pečení, také byla u konce, vzala jsem tašky, sedla na kolo a jela do blízké Obory do mlýna s pekárnou p. Hlušičky, kde jsem žádané za normální cenu zakoupila, dala do tašek a ujížděla zpět k domovu. Každý, kdo tam přišel, neodešel s prázdnou, i když hrozilo nebezpečí z kontrol Němců, kteří k němu též přijížděli. V obytném domě měl pro jejich návštěvu místnost, do které je nejdříve uvedl a byl z ní výhled někam do polí a tam jim dával něco jako občerstvení. Mezi tím jeho syn, který pobýval v pekárně, obsloužil právě přítomné zákazníky, kteří mohli nepozorovaně odejít, a vzduch byl, jak se říká čistý. Musím poznamenat, že Hlušičkův chléb byl velmi dobrý a rozvážel se do širokého okruhu prodejen, kde byl požadován. Za tuto lidem pomáhající činnost byl po ukončení války odměněn tím, že byl prohlášen za kolaboranta, vykořisťovatele, šmelináře, veškerý majetek zabrán a s rodinou vystěhován.

Bylo nedělní odpoledne na přelomu jara a léta, plné sluníčka a klidu, který byl náhle rušen slyšícím se zvukem motorky, měnivší se v silný rámus, který zmlkl teprve při přistání u branky naší chaloupky. Koupil jsem tu mašinu, bylo mi sděleno mým chlapcem, který měl několik dnů volna a přijel z Reichu domů, pojď, pojedeme se na ni. Souhlasila jsem, oblékla nové vzdušné etamínové šaty, nasedla na již našlápnutou motorku Jawu pětistovku, zezadu kolem pasu objala chlapce a takto přitisknutí k sobě jsme vyrazili na cestu s plánem jet na Chloumka a odtud lesní cestou do Šárovcovy Lhoty. Před vjezdem do lesa byla sice dřevěná závora s cedulí o zákazu vjezdu všech motorových vozidel, tu jsme ale obešli a pokračovali dále v jízdě. Motorku jsme moc nehnali, takže jen tak lehce bublala, svěží lesní vzduch a klidná jízda nám dávala možnost vychutnání této jízdy. Najednou Jawička dobublala. Ticho. Znovu našlápnout se nedařilo a zbývalo již jen ji roztlačit. Řidič znovu nasedl, já vzadu se chytla za sedadlo a vši silou jsem tlačila motorku vpřed, a co následovalo? Motorka najednou vypálila dopředu a já zůstala ležet na zemi jako rozpláclá žába. Když jsem se z tohoto překvapení vzpamatovala, začala jsem se rozhlížet, kam ten dopravní prostředek mohl takhle rychle zmizet. Do zorného úhlu očí se mi náhle dostala hromada osekáných větví z pokácených smrků. Zpozorovala jsem, jak se ty větve nějak podezřele pohybují a blízko hromady uviděla běžící motorku. Ta totiž po nastartování dostala prudký smyk, vylétla z cesty na paseku, kde se prudkým nárazem do pařízku zastavila a vylétnuvší z ní řidič saltem skončil na hromadě. Pohled na moji osobu nebyl také vůbec vábný. Po vytlačení motorky zpět na silnici začala osobní prohlídka. Copak řidič až na několik oděrek na rukách vyšel z toho dobře, huře jsem na tom byla já. Při startu motorky vylétla z jejího výfuku černá mazlavá hmota, která doslova zasáhla celou moji postavu. Ještě, že byla v dosahu vlhká a jemná lesní tráva, kterou se alespoň dal očistit obličej a ruce. A moje nové šaty? Ty byly tím nečekaným postříkem zkonzervovány natolik, že nezbývalo nic jiného, než zlikvidovat je v kamnech, což se také po návratu domů provedlo. Takové bylo zakončení našeho motorkářského výletu a již nikdy více se něco podobného nekonalo.

1. máj, svátek pracujících se v době mého mládí nijak zvlášť neslavil. Některé politické organizace si uspořádaly ve městě shromáždění, kdo měl z venkova zájem, šel se ho zúčastnit. My mladí jsme měli smysl úplně pro něco jiného. Vylepené plakáty i v ostatních obcích oznamovaly, že se v Chodovicích konají máje s průvodem. V ten den brzy po obědě jsme se my děvčata sešla u některé z nás, co bydlela nejdále od hospody. Přišla kapela, zahrála písničku na posílení dechu muzikantů, každému z nich byla dána sklenka léčivého moku a nastalo řazení průvodu. 2 chlapci na okrášlených koních, kapela a dvojice dívek v dlouhých tanečních šatech se daly za zvuku hudby do pochodu do vyzdobeného hostince, kde se hrálo a tancovalo mimo přestávku na večeři až do pozdních nočních hodin.

Jak se vítal máj, tak před tím se vítal nový rok. Hned druhý den po Silvestru na Nový rok se v sousední obci Chlum konal tradiční dívčí vínek. Poněvadž však byla skutečná zima, tak bez průvodu. Děvčata oblečená též v dlouhých tanečních šatech se shromáždila v jedné z místnosti hostince, a pak za řízného pochodu vešla do sálu a sama ve svých dvojicích nejen že zahájila tanec, ale i nadále si volila své tanečnický sama až do přestávky na večeři, která byla od 6-ti do 8mé hodiny večerní. Večer se začalo opět tak, že dívky si samy volily své tanečnický, což trvalo již ale jen asi hodinu, kdy potom byla vyhlášena čertovská, to znamenalo, že děvčata se vzdávají svého práva a předávají ho přítomným mládencům a ti se ho právě ujímají svým tancem mezi sebou a jestli to se dalo nazvat tancem, spíše k řádění čertů to bylo mnohem lepší přirovnání. Po jejich vyřázení nastala již pak běžná taneční zábava. Pořádání těchto věnečků se pak uskutečňovalo i v jiných obcích. Za nedlouho byly pak veškeré zábavy zakázány. Přesto, že byla snaha tento zákaz obejít pořádáním kurzů taneční výchovy, vydrželo to jen krátce.

Ještě jednou jsem se zúčastnila podobné zábavy, jako byly věnečky. Po válce, kdy již jako rodina jsme bydleli v Ostroměři, požádaly v Chodovicích věneček starých žen zvaný „Babinec“, na který jsem byla pozvána v ten den v ustrojení vytáhnuté z truhly nebo ze staré skříně, které se skládalo ze široké dlouhé sukně, z přiléhavé blůzy do pasu, říkalo se jí jupka, z trochu silnější látky ve předu celé zapínané, vzadu v pase kousek jako kanýrek nabírané, široká dlouhá v pase se zavazující zástěra, na ramena daný přes prsa zkřížený a vzadu zavázaný velký vlnák, podobný, ale menší šátek byl uvázaný na hlavě. Shromáždily jsme se u studáneckých Musilů. Tam přišla pro nás kapela, která nás seřazené v průvodu, první dvojicí byly 2 nejstarší babky, jež nesly ze slámy uvitý

pěkně ozdobený věneček, odvedla za zvuku řízného pochodu do hospody. Vyhřátý sál, naleštěné parkety, na stolech pokrytých bílými ubrusy, ošatky doma upečených koláčů, v šenku rozehvívající nápoje a rozpoutala se taková zábava, že konec učinilo teprve ranní světlo, za kterého jsme se s manželem vraceli domů.

Silnice z Ostroměře do Šárovcovy Lhoty jest po levé straně stráň, po pravé straně místy v souběžné výši řeka Javorka odděleně s ní v nestejně širokém pásu zelené louky se blýskají koleje železniční trati z Chlumce nad Cidlinou do Trutnova a nad ní zase stráň, která asi v polovině cesty jest narušena dvěma vedle sebe jsoucími svíslými úžlabinami se stráněmi, jako by se ruce spínaly k nebi. Proto také jest toto místo nazýváno V pažích. Toto celé údolí jest známé Mezihořské údolí. Projíždíme-li jím z jara, hrají stráně různými odstíny zeleně protkané bělostí bříz. A podzim? Malířova paleta nemá tolik odstínů barev, v kolika se jich jeví v záři slunečních paprsků. V údivu zůstává člověk stát, jak nádherný kousek země má tak blízko. Silnice ze Šárovcovy Lhoty pokračuje do Lázní Bělohrad, ale též i do Hořic.

Po návratu mého chlapce v r. 1945 z Reichu jsme se rok na to vzali a ve společné shodě, ale někdy také až na malé výjimky ne, nám léta ubíhala. Jediná dcera, kterou jsme měli, žije v nedalekém městě Jičíně. Později mi manžel po dlouhé nemoci navždy odešel a já zůstala v domku sama. I když jsem byla sama a nějaká ta léta jsem měla, blíží se stáří jsem moc nevnímala, přitom stále prohlašujíc, že do žádného domova nikdy nikam nepůjdu. Stačil ale pouhý jeden den, kdy se mnou život zle zatočil a já chtěj nechtěj, ještě před tím po ročním pobytu na LDN se v domově ocitla. Jsou to Mlázovice, malé městečko poblíž Lázní Bělohrad. Nebyl to domov honosné výstavby, ale zato klidné prostředí s ošetřujícím personálem, který všečen svým milým přístupem ke každému klientovi, zpříjemňuje život v něm. V současné době se dokončuje jeho generální oprava, takže potom bude moci být zařazen mezi moderní domovy.

Krásnější a spokojenější pobyt je také v okamžiku, když jednomu vejde do cesty druhý a stanou se k sobě pravými nefalšovanými kamarády, bavíce se ovšem možným, až to mnozí nemohou pochopit, že jsou téměř stále sami, o čem si mohou povídat. A přestavte si, že mají.

Libuše Zhouřová Šubrtová

DD Mlázovice

nar. 6.9.1921 v Chodovicích č.p. 20